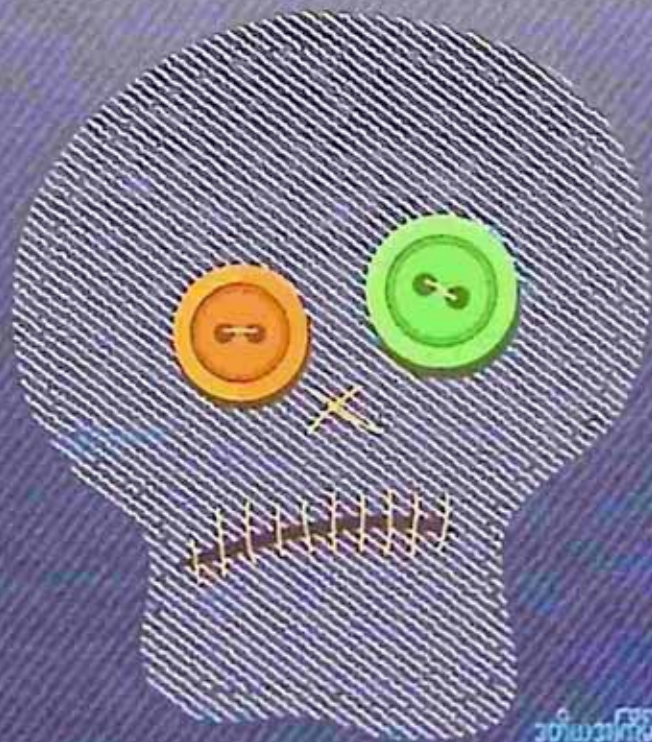
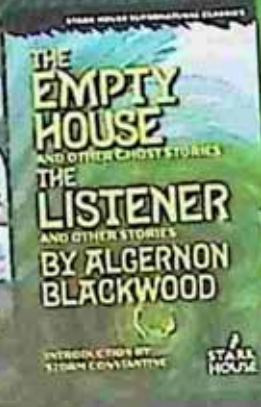

ကလေးများအတွက်
အကူအညီအဖြစ်
ပြုစုပေးပါမည်။

Handwritten text in red and white ink, possibly a title or author's name, written in a stylized script.

ကမ္ဘာ့သရဲတစ္ဆေဝတ္ထုတိုများ (၁)၊ မင်းခိုက်စိုးစန်
စာမျက်နှာ ၁၆၆ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀ .၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ. ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း၊
ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၇၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း၊
၂၀၂၀၊ ဇွန်လ၊ ဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊
၂၀၀၁ နတ်သမီးစာအုပ်တိုက်၏ ပထမအကြိမ်မူ
ရောင်းစဉ် ၂ ၇ ၀ ၀ ကျပ်

ဓာတ်ကာ

၁။ ရုပ်ရှင်	၁
၂။ ချစ်သူတစ္ဆေ	၁၅
၃။ မိစ္ဆာအိမ်	၃၀
၄။ အရင်းနှီးဆုံး သူစိမ်းများ	၃၅
၅။ နောက်ယောင်ခံလိုက်သူများ	၄၅
၆။ ငွေညစ်သမား	၆၄
၇။ ခေါ်သံ	၈၃
၈။ ညနှင့်လူ	၁၁၂
၉။ သင်္ကေတများနှင့်လူ	၁၂၅
၁၀။ ကတ္တီပါလည်စီးနှင့် မိန်းမပျို	၁၄၇
၁၁။ စိတ်တစ္ဆေ	၁၅၈

mgyc.com

mgyc.com

ရုပ်ရှင်

A Little place off the Edgware Road Graham Greene

နွေရာသီမိုးက ပါးပါးကလေး ဖွဲဖွဲရွာသွန်းနေ၏။ မိုးရေစက်တွေထဲတွင် ကရာဗင်သည် သူ့ရဲကောင်းအာခိလီရုပ်တုဘေးမှ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းမီးတွေထွန်းပြီးစအချိန်သာ ရှိသေးသည်။ ကျောက်ဖြူသားမုခ်ဦးဆီ သွားရာလမ်းတစ်လျှောက်မှာ ကားတွေစီတန်းလျက် ရှိနေကြသည်။ လေ့ လာရေးခရီးတစ်လျှောက်မှာ တွေ့သမျှကို စိတ်ဝင်စားပစ်လိုက်ဖို့ရန် အဆင် သင့် ပြင်ဆင်ထားသော အာရုံနိုးကြားပြင်းပြနေသည့် မျက်နှာတွေကိုလည်း မြင်ရသည်။

ကရာဗင်သည် မိုးကာအကျီကော်လာကို တင်းတင်းဆွဲစေ့လိုက်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ခါးသီးခံပြင်းစွာဖြင့် ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ ဒီနေ့သည် သူ့ အတွက်တော့ ဆိုးရွားလှသော နေ့တစ်နေ့ပင်ဖြစ်လေသည်။

ပန်းခြံအတိုင်း လမ်းတစ်လျှောက် သူ့ဆက်လျှောက်လာရင်း ရင်ထဲမှာ တန့်န့်ဖြစ်နေ၏။ အချစ်ကိုလိုချင်ရင် ပိုက်ဆံရှိမှဖြစ်မတဲ့လား။ ဟောဒီကောင် ငမဲ့အဖို့ကတော့ ပြင်းထန်အုံကြွနေတဲ့ နှလုံးသားတစ်ခုသာ ပိုင်ဆိုင်လေရဲ့။ အချစ်ကို ရယူပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ဆိုလျှင် ဝတ်စုံအကောင်းစား တစ်စုံလိုသည်။ မော်တော်ကားတစ်စင်းလိုသည်။ တစ်နေရာရာမှာ အိမ်ခန်းတစ်ခန်းလို

သည်။ သို့မဟုတ် ဟိုတယ်ကောင်းကောင်းတစ်ခုလိုသည်။ အဲဒါကို ဆယ်လို
ဖိန်း စက္ကူစနဲ့ ထုပ်ပိုးထားဖို့ကိုလည်း လိုအပ်မှာပေါ့။

သူ့ မိုးကာအင်္ကျီအောက်မှာ ကြိုးတစ်ချောင်းလို တင်းနေသည်ကို
တစ်ချိန်လုံး သူသတိထားနေမိခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ပွန်းရိစုတ်ပြီနေတဲ့ အင်္ကျီ
လက်တွေကိုရောပေါ့။

သူ့ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီးကို သူစက်ဆုပ်မုန်းတီးသော အရာ
ဝတ္ထုကြီးတစ်ခုလို သယ်ပိုးယူဆောင်လာခဲ့ရသည်။ (ဗြိတိသျှပြတိုက် စာဖတ်
ခန်းထဲမှာတုန်းကတော့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အကောင်းသား။ ဒါပေမဲ့ ဟောဒီ
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက သူ့ကို အိမ်ပြန်ခေါ်လာခဲ့တာပါ။)

သူ၏ တစ်ခုတည်းသော ခံစားချက်ကတော့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ခြင်းပင်
ဖြစ်သည်။ ပန်းခြံထိုင်ခုံတွေပေါ်က အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသော အဖြစ်
များအကြောင်း သတိရနေသည်ကို ငြီးငွေ့လှပါပြီ။ လူတွေပြောပြော
နေကြပုံက ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကပဲ သေဆုံးတာ စောလွန်းသလိုလို၊ ကရာဗင်
အတွက်ကတော့ အဲသည်ကိစ္စသည် စိုးရိမ်လောက်စရာဒုက္ခတစ်ခု မဟုတ်
ပါ။ လုံးဝမဟုတ်ပါ။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးက အသက်ရှင်မှုကို ထုပ်သိမ်းထားဆဲပင် ရှိသေး
၏။ ရွှေခြည်လက်ပသော မိုးရေစက်တွေကြားမှဖြတ်ကာ ပန်းခြံအတွင်းရှိ
စကားပြောစင်မြင့်ရှိရာဆီ သူလျှောက်လာခဲ့သည်။ တံခွန်အလံတစ်လက်ကို
သယ်လာသော ဝတ်စုံအနက်နှင့် လူခပ်ညှက်ညှက်တစ်ယောက်ဆားမှ ဖြတ်
လျှောက်ခဲ့၏။

“သေဆုံးသွားပြီးတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တွေဟာ တစ်ဖန်ရှင်သန်နိုးထကြလိမ့်
မယ်”

အိပ်မက်တစ်ခုကို သူပြန်သတိရလာသည်။ သုံးကြိမ်တိတိ သူလန်နိုး
ခဲ့ရသော အိပ်မက်ပင်ဖြစ်၏။ ထိုအိပ်မက်ထဲတွင် ကမ္ဘာကြီး၏ မြေလွှာ
အောက် ကြီးမားမည်းမှောင်သော တွင်းထဲ၌ သူတစ်ယောက်တည်း ရှိနေ
ခဲ့သည်။ မြေကြီးအောက်တွင် သင်္ချိုင်းမသာကျင်းများသည် တစ်ကျင်းနှင့်
တစ်ကျင်း ဆက်နေကြ၏။ သေဆုံးပြီးသူများဘက်ကနေ ကြည့်မည်ဆိုလျှင်
တော့ ကမ္ဘာမြေသားလုံးလုံးကြီးသည် သူတို့အတွက် ပျားအုံကြီးတစ်အုံ

ပင်ဖြစ်သည်။

အိပ်မက်မက်တိုင်းမှာ ကြောက်စရာကောင်းသော အချက်တစ်ခုကို သူသိလာရသည်။ ယင်းမှာ အလောင်းကောင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီး ပုပ်သိုးဆွေးမြည့် ပျက်စီးသွားမှု မရှိခြင်းပင်ဖြစ်၏။ တီကောင်တွေလည်း ရှိမနေပါ။ ကွဲပျက်ပြီး ဆုံးခန်းတိုင်သွားခြင်းလည်း မရှိပါ။

မြေသားထုအောက်တွင် ကမ္ဘာကြီးသည် အမှိုက်ပုံးကြီးတစ်ပုံးလို ဖြစ်နေ၏။ ရှင်သန်ထမြောက်ဖို့ တမျှော်မျှော် အသင့်ပြင်ဆင်ထားကြတဲ့ အသားတုံးကြီးတွေ၊ သွေးပြည်တရွဲရွဲ ဖူးပွရောင်ကိုင်း ပဲ့ရွဲနေတဲ့ အလောင်းကောင်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးတွေနဲ့ ပြည့်သိပ်နေတဲ့ အမှိုက်ပုံးကြီးပါပဲ။ သူ နိုးလာသည့်အခါ အိပ်ရာပေါ်တွင်လှဲရင်း ခန္ဓာကိုယ်ဆိုသည့် အရာကြီးတစ်ခုလုံး ပျက်သုဉ်းသွားပြီးသည့်နောက်မှာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှသော ပျော်ရွှင်မှု သတင်းကောင်း ကြားရသကဲ့သို့ အမှတ်ထင်ထင် ရှိနေခဲ့ဖူးလေသည်။

အက်ဝဲလမ်းထဲသို့ သူ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး လျှောက်သွားလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ပတ္တရောင်လှည့်သူတွေ လမ်းပေါ်ထွက်လာကြပြီ။ အင်မတန် ခွန်အားနည်းလှတဲ့ ရှည်မျောမျောသတ္တဝါကောင်တွေပေါ့။ ခပ်ကျပ်ကျပ် ဘောင်းဘီရှည်များ ဝတ်ထားကြသည့် သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်များသည် တီကောင်များနှင့် တူနေ၏။ အဲသည် ငတိတွေကို သူမုန်းတီးသည်။ နောက်ပြီး ထိုမုန်းတီးမှုကို သူ့ဘာသာသူ ပြန်မုန်းတီးလေသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ယင်းကိစ္စသည် သူ၏ မနာလိုစိတ်သာဖြစ်ကြောင်း သူသိနေသောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

သူတို့ထဲက လူတိုင်းလူတိုင်းသည် သူ့ထက်ပိုကောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုစီကို ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်ချည်းပင်ဖြစ်သည်။ သူကတော့...။ သူ့အစာအိမ်သည် အစာမကြေမှုကြောင့် ခေါက်ရိုးကျိုးနေ၏။ သူ့ပါးစပ်မှ အာပုပ်ဇော်လည်း နံနေမှာသေချာသည်ဟု ခံစားရ၏။ ဒါပေမဲ့ အဲဒါ။ သူဘယ်သူ့ကို ဘာသွားပြောရမှာလဲ။

တစ်ခါတလေ .... သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သံသယဖြင့် သူပြန်ပြီး ဟိုနားတို့ကြည့်၊ ဒီနားထိကြည့်၊ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်ကြည့်သည်။ ယင်းသည် သူ၏ အရုပ်အဆိုးဆုံး လျှို့ဝှက်ချက်များထဲမှ တစ်ခုဖြစ်လေသည်။

သူမေ့လျော့ပစ်ထားချင်သော ဟောဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ပြန်လည် ရှင်သန် ထမြောက်လာအောင် လုပ်ဖို့ကိစ္စမှာ သက်ဝင်ယုံကြည်မှုရှိရဲ့လားလို့ လာမေးကြစမ်းပါနှင့်။ တစ်ခါတလေ ညဘက်များတွင် သူ ဆုတောင်းဖူး သည်။ (ဘာသာရေးဆိုင်ရာ သက်ဝင်ယုံကြည်မှု တစ်စွန်းတစ်စသည် သစ်သီးမာမာတစ်လုံးထဲက ပိုးလောက်တစ်ကောင်လိုမျိုး သူ့ရင်အုံထဲတွင် ခိုအောင်းနေပုံရ၏)

သူ့ဆုတောင်းက...

“ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့မှ တပည့်တော်၏ ခန္ဓာကိုယ် ရှင်သန်ထမြောက် ခြင်း မရှိပါရစေနဲ့ဘုရား”

အက်ဝဲလမ်းမကြီး ဘေးတစ်လျှောက်ရှိ လမ်းမြောင်ကလေးတွေ အားလုံးကို သူကောင်းကောင်းနဲ့စပ်သိကျွမ်းသည်။ စိတ်လိုသည့်အခါမျိုးဆို လျှင် ရည်ရွယ်ချက်မည်မည်ရရမရှိဘဲ အဲသည်လမ်းတွေအပေါ်မှာ သူလမ်း လျှောက်လေ့ရှိ၏။ ဆိုင်ပြတင်းပေါက်မှန်များပေါ် ထင်ဟပ်နေသော သူ့ပုံရိပ် ကို စွေစောင်းစောင်းကြည့်ရင်း မောပန်းလာသည်အထိ သူလမ်းလျှောက် တတ်သည်။

ထို့ကြောင့် ကူလ်ပါးလမ်းရှိ အသုံးမပြုတော့ဘဲ စွန့်ပစ်ထားသော ပြဇာတ်ရုံအပြင်ဝတွင် ပိုစတာများ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကို သူချက်ချင်း သတိ ထားမိသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ဒါ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မှ မဟုတ်ဘဲ။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို တော့ သည်ပြဇာတ်ရုံဟောင်းကြီးကို တာကလေဘဏ်ပြဇာတ်အဖွဲ့မှ တစ်ည နေလောက် ငှားရမ်းခြင်းမျိုး ရှိတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လျှင်လည်း ရုပ်ရှင် ကားဟောင်း အစုတ်အပြတ်တွေ ကြည့်ချင်ပွဲပြဖို့ ငှားတတ်သည်။

သည်ပြဇာတ်ရုံကို ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ပြဇာတ်ရုံအများအပြား စည်စည်ကားကားရှိရာနေရာ၏ အပြင်ဘက် တစ်မိုင် လောက်ဝေးနေသောကြောင့် ပရိသတ်များများစားစား ရဖို့ရန် အကွက်အကွင်း မကျလှသည့်တိုင် နေရာက ဈေးပေါပေါဖြင့် ဝယ်ယူရနိုင်သည့်အတွက် စရိတ်ကာမိလောက်သည်ဟု အကောင်းဘက်က လှည့်တွက်သူတစ်ယောက် ယောက်က တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပုံရ၏။ သို့သော်... ဘယ်ပြဇာတ်မှ အောင်မြင်သွားခဲ့ဖူးသည် မရှိပါ။ နောက်တော့ ဇာတ်ရုံတစ်ခုလုံးသည် ကြွက်

တွင်းများ၊ ပင့်ကူအိမ်များဖြင့်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။ အပျော်တမ်း တူရိယာသမားတွေ ရသေ့စိတ်ဖြေသုံးဖို့လောက်၊ ကြည့်ချင်ပွဲကလေးတွေ ပြဖို့လောက် ဇာတ်ရုံအဖြစ်သဘောသာ ရှိတော့၏။

ကရာဇင်က ရပ်ပြီး ပိုစတာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်၏။ ဩော် ၁၉၃၉ ခုနှစ်ရောက်နေတဲ့ ခုချိန်အထိ အကောင်းမြင်ဝါဒီတွေ ပေါ်ထွန်းလာသေး သကိုး။ ‘အသံတိတ်ရုပ်ရှင်ဂေဟာ’ ဒီဇာတ်ကားမျိုးကနေပြီး ပိုက်ဆံဝင်မယ် လို့ အောက်မေ့တာကတော့ တော်တော်တုံးတုံး အကောင်းမြင်သမားပဲ ဖြစ်မှာ ပါ။ ဘာတဲ့ ‘ခေတ်ဟောင်းရုပ်ရှင် မြတ်နိုးသူများ’၏ ပထမအကြိမ်တင်ဆက် မှုတဲ့။ အေးပေါ့လေ ဒုတိယအကြိမ် ရှိလာတော့မှာမှမဟုတ်တာ။

အင်း... ထိုင်ခုံလက်မှတ်ခကတော့ ဈေးပေါ့မှာပဲ။ သူလမ်းလျှောက်ရ သည်မှာ ပင်ပန်းလှပြီ။ မိုးလွတ်ရာမှာလည်း ခိုချင်သေး၏။ ဒီအတွက် တစ်သျှိုလင်လောက်တော့ တန်ကောင်းပါရဲ့။ သူလက်မှတ်ဝယ်ပြီး မှောင် မည်းနေသည့် ရုံထဲဝင်ခဲ့၏။

အသက်ကင်းမဲ့သော အမှောင်ထဲတွင် စန္ဒရားသံက အနိမ့်အမြင့်မရှိ၊ ငြီးငွေ့ဖွယ်မြည်နေ၏။ လမ်းဘက်ကျကျ ခုံတွင် သူဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူ့ပတ်ပတ်လည်မှာ လူတစ်ယောက်မှမရှိသည့် အဖြစ် ကို သူသတိထားမိသွား၏။

ဟုတ်နေပါပြီ၊ ဒုတိယအကြိမ် စီစဉ်တင်ဆက်မှုဆိုတာတော့ မရှိနိုင် တော့ဘူးပေါ့။ ပိတ်ကားပေါ်တွင် နန်းဝတ်နန်းစား ဝတ်ဆင်ထားသည့် မိန်းမ ကြီးတစ်ယောက်က စိတ်နှလုံးညှိုးနွမ်းနေသည့် အမူအရာဖြင့် လက်ဖဝါးချင်း ဆုပ်ခြေနယ်နေ၏။ နောက်... သလွန်ညောင်စောင်းရှိရာဆီ ယိုင်တိယိုင်ထိုး ဖြင့်သွားပြီး ထိုင်ချလိုက်သည်။ အဲသည်မှာ သိုးထိန်းခွေးတစ်ကောင်လို ထိုင်ရင်း ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော အနက်ရောင်ဆံနွယ်မျှင်စတွေ ကြားကနေ အဝေးကို ငေးမောကြည့်နေ၏။ တစ်ချက်တစ်ချက်တော့ တုန်ယင်မှုန်ဝါး နေသော ဖလင်ကော်ပြားပေါ်မှ အစက်အပြောက်တွေကြောင့် အရုပ်က ပျောက်ပျောက်သွား၏။ အသံတိတ်ရုပ်ရှင်ကားဖြစ်သောကြောင့် စာတန်း ကထိုးလာသည်။

“ချစ်သူဩဂတ်စတပ်၏ သစ္စာဖောက်ခြင်းကိုခံရသော ပွန်ပီလီယာ

တစ်ယောက် သူမ၏ ဒုက္ခဝေဒနာကို အဆုံးသတ်ပစ်လိုက်ဖို့တွေးနေသည်။”
အမှောင်ထဲမှာ ကျင့်သားရနေပြီဖြစ်သောကြောင့် ကရာဗင်မျက်လုံးက ခုံတန်း
တွေကို မြင်နိုင်စပြုလာ၏။ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်က အယောက် ၂၀ ပင်
မပြည့်။ စုံတွဲအချို့က ခေါင်းချင်းဆိုင်မှီကာ စကားတွတ်ထိုးနေကြသည်။
တစ်ကိုယ်တည်းသမားတွေလည်း ရှိ၏။ သူ့လိုပင် အပေါ်စားမိုးကာအင်္ကျီ
လောက်သာ ဝတ်ထားနိုင်ကြသူများဖြစ်၏။

အဲသည်လူတွေ ထိုင်ခုံပေါ် လှဲမှီနေကြပုံမှာ အလောင်းကောင်များနှင့်
တူနေသည်။ ကရာဗင်၏ စိတ္တအစွဲက ပြန်ပေါ်လာ၏။ သွားကိုက်သလိုမျိုး
ကိုက်ခဲနာကျင်စေတဲ့ ကြောက်ရွံ့စိတ်ပေါ့။ သူ စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ တွေးလိုက်
မိသည်။

ငါ ရူးတော့မယ်။ အဲသည်လိုမျိုး တခြားလူတွေက ခံမှမခံစားကြ
တာ။ စွန့်ပစ်ခံထားရသော ဇာတ်ရုံကြီး၏ အနေအထားက ရှင်သန်ထ
မြောက်ဖို့ စောင့်ဆိုင်းနေသော အလောင်းကောင်ခန္ဓာကိုယ်များ လဲလျောင်း
ရာ အဆုံးမရှိ ရှည်လျားမည်းမှောင်နေသည့် မြေတွင်းလိုက်ခေါင်းတွေကို
ပိုသတိရစေလေသည်။

“ဩဂတ်စတပ်က ဝိုင်အရက်ထပ်ယူလာရန် အစေခံကို ငေါက်ငမ်း
ခိုင်းစေလိုက်သည်။”

သက်လတ်ပိုင်းအရွယ်ရှိ ကျူတန်ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် တစ်ယောက်
က မိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကို ပွေ့ဖက်လဲလျောင်းနေပုံ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာပြန်
၏။ နွေဦးပေါက်ရာသီဘွဲ့ သီချင်းသံက မဆီမဆိုင် ကြောင်တက်တက် ထွက်
ပေါ်လာသည်။ ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားမြင်ကွင်းက အစာမကြေသည့်နှယ် တဖျပ်ဖျပ်
ဖြစ်သွား၏။

အမှောင်ထဲတွင် သူ ထိုင်နေရာခုံတန်းအတိုင်း တစ်ယောက်ယောက်
လာနေသည်ဟု ခံစားသိဖြင့် သိလာသည်။ ထိုလူက သူ့ဒူးခေါင်းကို ပွတ်
တိုက်သွား၏။

ခပ်သေးသေးညှက်ညှက် လူတစ်ယောက်။

ထိုလူ့ပါးစပ်ကို ပွတ်တိုက်နေသည့် မုတ်ဆိတ်မွေးထူထူကို ကြည့်
ရင်း ရင်ထဲမှာ မနှစ်မြို့မှု အာရုံတစ်မျိုးကို အလိုလိုခံစားလာရသည်။

ထိုဝင်လာသူက ကပ်လျက်ထိုင်ခုံတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှည်ရှည်လျားလျား မှုတ်ထုတ်လိုက်သံကို ကြားရ၏။ ပိတ်ကားပေါ်တွင် အဖြစ်အပျက်များက လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားပြောင်းလဲလျက်ရှိကြသည်။ ပွန်ပီလီယာက သူမကိုယ်သူမ ဓားဖြင့်ထိုးကာ အဆုံးစီရင်ပြီးတောင်နေပြီ။ (သူမကိုယ်သူမ သတ်သေလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်မည်ဟု ကရာဗင်ကတော့ ထင်သည်။) ပွန်ပီလီယာက လဲကျငြိမ်သက်နေသည့်တိုင် ရှိုက်ဖိုကြီးငယ် အသွယ် သွယ်တို့က မက်မောစဖွယ် ကြည့်ကောင်းနေဆဲ။ သူမဘေးတွင် အစေခံ များက ဝန်းရံငိုကြွေးနေကြ၏။

အသက်မရှူဘဲ ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်သည့် လေသံက ကရာဗင်၏ နားရွက်နား ကပ်လျက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဗျ၊ ဟိုမိန်းမ အိပ်နေတာလား”

“ဟင့်အင်း၊ သေနေတာ”

“အသတ်ခံရတာလား”

မေးလိုက်သည့်အသံက စိတ်ဝင်စားမှု ထက်သန်လျက်။

“အသတ်ခံရတယ်လို့တော့ မထင်ဘူး။ သူ့ကိုယ်သူ ဓားနဲ့ထိုးတာပဲ”

သူတို့နှစ်ဦးစကားပြောနေကြသည်ကို ‘ရှု၊ တိုးတိုး’ ဟုဟန်တား မည့်သူမရှိပါ။ ဘယ်သူကမှ ရုပ်ရှင်ကို စိတ်မဝင်စားသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုင်ခုံအလွတ်တွေကြားမှာ ငြီးငွေ့စိတ်ပျက်စွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေသူများ ရှိသည်။

ရုပ်ရှင်က ခုထိမပြီးနိုင်သေး။ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်တွေအထိပါ ဇာတ်လမ်းက ဆက်နေဦးမယ် ထင်ပါရဲ့ဟု သူတွေ့လိုက်မိ၏။ သူနှင့်ကပ်လျက် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်နေသော မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် လူညက်ညက်ကတော့ ရုပ်ရှင်ထဲမှ ပွန်ပီလီယာ သေဆုံးခန်းကိုသာ စိတ်ဝင်တစား ရှိနေပုံရသည်။ ထိုသူ့အတွက်တော့ စဝင်လာလာချင်း တွေ့လိုက်ရသည့် ပြကွက်ဖြစ်သောကြောင့် သူကို ညှို့ငင်ဖမ်းစားထားနိုင်စွမ်း ရှိပေမည်။

“တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ”

ဟူသည့် စကားတစ်ခွန်းတည်းကို ထိုသူ နှစ်ခါထပ်၍ ပြောသံကြားရသည်။ ထိုလူက သူ့ကိုယ်သူ ကြားရရုံလေသံဖြင့် ခပ်တိုးတိုး ဆက်ပြော

နေ၏။

“စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ အဓိပ္ပာယ်မဲ့လိုက်တာ”

နောက်...ဆက်ပြောနေပြန်သည်။

“သွေးတစ်စက်မှ မထွက်ဘဲနဲ့”

ကရာဇင်က ထိုသူ့စကားကို နားထောင်မနေပါ။ ဒူးခေါင်းနှစ်လုံး ကြားတွင် လက်များကိုချိတ်လျက် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်မှ အဖြစ်အပျက် များကို ငေးကြည့်နေသည်။ သည်လို အဖြစ်အပျက်ပေါင်းများစွာကို အရင်က ခဏခဏ ကြုံတွေ့ဖူးသူတစ်ယောက်လိုမျိုး အကြည့်ဖြင့် ငေးနေခြင်းဖြစ်၏။ သူ့အတွက် အန္တရာယ်က သူ့ရူးသွပ်သွားတော့မည်ဟု ခံစားနေရခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။ သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲထူ အားလပ်ရက်တစ်ရက်ယူပြီး ဆရာဝန် တစ်ယောက်ယောက်ဆီ သွားပြရမည်။ (သူ့သွေးပြန်ကြောတွေထဲမှာ ဘယ် လိုရောဂါပိုးမွှားတွေ လှုပ်ရှားလှည့်ပတ်နေတယ် ဆိုတာကိုတော့ ဘုရား သခင်မှပဲ သိပေမပေါ့။)

ဘေးထိုင်ခုံက မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့်လူက သူ့ကို စကားလှမ်းပြောနေ ကြောင်း သူ သတိထားမိသွား၏။

“ဘာ”

သူက စိတ်မရှည်စွာ ပြန်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာပြောလိုက်တာလဲ”

“ခင်ဗျားထင်တာထက်တောင်မှ ပိုပြီး သွေးတွေအများကြီး ထွက်တာ

ဗျ”

“နေစမ်းပါဦးဗျ၊ ခင်ဗျား ဘာအကြောင်းပြောနေတာလဲ”

ထိုမုတ်ဆိတ်နှင့်လူက ပါးစပ်ကို သူ့ဘက်လှည့်ပြီး စကားပြောသည့် အခါ စိုထိုင်းထိုင်းလေငွေ့ဖြင့် အမှုတ်ခံရသလို ခံစားရသည်။ ထစ်အသူ တစ်ယောက် စကားပြောပုံမျိုး လေးလုံးမကွဲ။ ထိုလူက ပြော၏။

“ခင်ဗျား လူတစ်ယောက်ကို သတ်တဲ့အခါကျရင် ...”

“ဒီကားထဲမှာ သေတာက မိန်းမပါဗျ”

“ယောက်ျားဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမဖြစ်ဖြစ် အတူတူပါပဲလေ”

“ကျုပ်က လူသတ်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိတာ”

“အဲဒီလို ကျုပ်က ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူးလေ”

အမှောင်ထဲတွင် အနှစ်သာရကင်းမဲ့စွာ အဓိပ္ပာယ်မရှိ ငြင်းခုံနေကြသူ နှစ်ယောက်လိုဖြစ်နေ၏။

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူက သူ့ကိုယ်သူ လွန်စွာမှ အထင်ကြီးလှသည့်လေသံ မျိုးဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီမယ်၊ ကျုပ် သိတယ်ဗျ”

“ဘာသိတာလဲ”

“အဲဒီ သတ်တဲ့ ဖြတ်တဲ့ ကိစ္စမျိုးကိုပေါ့”

ထိုလူပြောနေပုံက အဓိပ္ပာယ် မရေမရာ။ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း သတိ ထားပြီး ပြောနေရပုံမျိုး။ ကရာဇင်က ထိုလူဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး သဲသဲ ကွဲကွဲမြင်ရအောင် ကြိုးစားကြည့်သည်။ ဒီလူ ရူးများ ရူးနေသလား၊ ရုပ်ရှင်ရုံ ထဲဝင်ပြီး ဘာမသိညာမသိ သူစိမ်းတွေကို မပြောသင့်တာတွေ လျှောက်ပြော နေတာ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း အဲသည်လို ရူးသွပ်သွားနိုင်တဲ့အကြောင်း သတိ ပေးတာများလား။

ဘုရား ဘုရား၊ ဟင့်အင်း ငါမရူးဘူး။

ငါ အခုချိန်ထိတော့ လူကောင်း ပကတိပဲ။ နောင်ဆိုရင်ကော။

နောင်ဆိုရင်လည်း ငါ့စိတ်က ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိနေဦးမှာပါလေ။

ခန္ဓာကိုယ် အသားတုံးအပုံ မည်းမည်းကလေးတစ်ခုအကြောင်း စဉ်း စားပြီး သောကဖြစ်နေမိသည်မှလွဲ၍ သူ့စိတ် ဘာမှမဖြစ်ပါ။

မှတ်ဆိတ်နှင့်လူက သူ့ကို စကားလှမ်းပြောနေပြန်လေသည်။

“ပြောပုံက၊ ပြောပုံက...။ ဟင်း... ပေါင် ၅၀ ကြောင့် လုပ်တာလို့ သူတို့က ပြောတာပဲ။ လိမ်ပြောနေတာပါ။ အကြောင်းပြချက်တွေ... ဆင်ခြေ တွေ။ သင်းတို့က ပထမ အကြောင်းပြချက်ကိုပဲ အတည်ယူကြတယ်လေ။ ဘယ်တော့မှ နောက်ကိုမကြည့်ဘူး။ နှစ်ပေါင်း ၃၀ စာ အကြောင်းပြချက် တွေ။ သောက်... အလကားကောင်တွေ၊ ငတုံးတွေ”

အသက်မရှူစတမ်း ပြောနေသည့် လေသံထဲမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အထင်ကြီးပြီး သွေးနားထင်ရောက်နေပုံက မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ပါလာပြန် သည်။ ဒါဆို... အဲဒါရူးသွပ်မှုပေါ့။ ကရာဇင်က သူ့ကိုယ်သူ ထိုလူနှင့်

နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သည်။ ငါကတော့ စကားကို မျှမျှတတ ချင့်ချင်ချိန်ချိန် ပြောတာပဲ။ ဒါဆို... ငါမရူးဘူး။ အက်ဝဲလမ်းပေါ်မှ ပတ္တရောင်တွေ၊ ပန်းခြံထဲက လူတွေလောက်တော့ ငါ့စိတ်ကျန်းမာရေးက ကောင်းချင်မှ ကောင်းမှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့... ဟောဒီမုတ်ဆိတ်နဲ့ ငတိထက်စာရင်တော့ ငါ့စိတ်က အများကြီး ပိုကောင်းတယ်။

ထိုအသိကြောင့် သူ့မှာ သတ္တိခွန်အားတွေ ရှိလာသလို ခံစားရလေသည်။ စန္ဒရားသံက ဆက်လက်ထွက်ပေါ်နေဆဲ။

မုတ်ဆိတ်နှင့် လူက သူ့ဘက်လှည့်ပြီး စိုထိုင်းထိုင်းအာငွေဖြင့် မှုတ်ပြန်လေသည်။

“ဟိုမိန်းမက သူ့ဘာသာသူ သတ်သေတာလို့ ခင်ဗျားပြောတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ အဲသည်လို ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာ ဘယ်သူကသိလို့လဲ။ ဓားရိုးကို ကိုင်တဲ့လက်က ဘယ်သူ့လက်ဆိုတာ သေချာဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ပေါ့ပေါ့မတွေးနဲ့နော်”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထိုသူ၏လက်က ကရာဗင်၏ လက်ပေါ်ယုံကြည်ရင်းနှီးပုံမျိုး လာရောက်ဆုပ်ကိုင်သည်။ ထိုသူ့လက်က စိုထိုင်းထိုင်း၊ စေးကပ်ကပ်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကရာဗင်က ဖြစ်နိုင်ခြေရှိသော အဓိပ္ပာယ်တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးမိသွားပြီး အထိတ်ထိတ်အလန့်လန့်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာအကြောင်း ပြောနေတာလဲ”

မုတ်ဆိတ်နှင့် လူညွှန်ညွှန်လေးက

“ကျုပ် သိတယ်ဗျ။ ကျုပ်လို အနေအထားမျိုးမှာ ရောက်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်အဖို့တော့ အားလုံးလောက်နီးနီးကို သိတော့တာပဲ”

“ခင်ဗျားရဲ့ အနေအထားက ဘာလဲ”

ကရာဗင်က မေးလိုက်သည်။ သူ့လက်ပေါ် လာတင်ထားသည့် စေးကပ်ကပ်လက်ကြီး၏ အထိအတွေ့ကို ခံစားနေရ၏။ ရူးနေသလား၊ မရူးနေဘူးလားဆိုသည်ကိုလည်း စဉ်းစားနေဖြစ်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အကြောင်းပြချက်တွေကတော့ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိနေတာပဲ။ ဒီ စေးကပ်ကပ်တွေက ထန်းလျက်ရည်တွေ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။

“ခင်ဗျားပြောတာနော်၊ သနားစရာပဲ”

တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် အသံက လည်ချောင်းထဲ တိမ်ဝင်သွားသေးသည်။

ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားပေါ်တွင် ဘာတွေဖြစ်နေမှန်းမသိ။

ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားဆီက မျက်နှာလွဲလိုက်မိတဲ့ အချိန်မှာ ဇာတ်လမ်းက သူ့ဟာနဲ့သူ ဆက်သွားနေတဲ့ဥစ္စာ။ ဇာတ်ကောင်တွေ ဖြည်းလေးစွာဖြင့် ထုံပိုင်းထုံပိုင်း ရွှေလျားနေကြ၏။ ညအိပ်ဝတ်စုံဝတ် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်က ငိုကြွေးနေသည်။ သူမကို ရောမစစ်သူကြီးတစ်ယောက်က ပွေ့ဖက်ထား လျက်သားရှိ၏။ အဲသည်ဇာတ်ကောင်တွေကို အရင်က ကရာဗင် တစ် ယောက်မှမမြင်ဘူး။

“မင်းရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာသာဆိုရင် သေရမှာ ငါမကြောက်ပါဘူး လူစီး ယပ်ရယ်”

ဘေးထိုင်ခုံမှ လူညက်ညက်ကလေးက တစ်ခပ်ခပ် ရယ်မောစပြုနေ ပြန်လေသည်။ ထိုလူက သူ့လက်ကြီးကို ပြန်ရုပ်သိမ်းသွားပြီးသည့်တိုင် ခုထိ ကရာဗင်၏လက်ပေါ်မှာ စေးကပ်ကပ်တွေ စွန်းထင်းကျန်ရစ်နေဆဲ ရှိသေး၏။ အဲဒါသာမရှိရင် ဒီငတ်ကို လျစ်လျူရှုထားလိုက်ဖို့ မခဲယဉ်း ပါဘူး။

ရှေ့ကထိုင်ခုံကို ထိုင်တိက လက်ဖြင့် စမ်းသလိုလိုလုပ်နေ၏။ ထိုလူ ၏ ဦးခေါင်းက ဘေးသို့ တစောင်းကြီး ငိုက်စိုက်ကျနေသည်။ မွေးရာပါ ကျပ်မပြည့်သည့် ကလေးတစ်ယောက်၏ အကြောဆွဲပုံမျိုး။

ထိုသူက အဆက်အစပ်မရှိ ကောက်ကာငင်ကာ ထပြောသည်။

“ဘေးစ်ဝါးတား အလွမ်းဇာတ်”

“ဘာဖြစ်တယ်”

ကရာဗင်က ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြန်မေးလိုက်သည်။ ဒီစကားလုံးကို ပန်းခြံထဲမဝင်ခင်က ပိုစတာတစ်ခုပေါ်မှာ သူမြင်ခဲ့ဖူးသည်။

“ဘာ”

“အလွမ်းဇာတ်ဆိုတာကို မေးနေတာ”

“ကူးလင်း မြူးစ် ဘေးစ်ဝါးတားလို့ ခေါ်ကြတာပဲလေ”

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ထိုလူက ချောင်းဆိုးလိုက်သည်။ ကရာဗင်၏

မျက်နှာဆီတည့်တည့် လှည့်ပြီး ချောင်းဆိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ရိုင်းစိုင်းစုတ်ပဲ့ လိုက်တာ။ ထိုလူက အသံကွဲကွဲကြီးဖြင့် ပြောသည်။

“ပြစမ်းပါဦး၊ ကျွန်တော့်ထီး”

ထိုလူက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ကရာဗင်က ...

“ခင်ဗျားမှာ လာတုန်းက ထီးမှ မပါလာတာ”

“ကျွန်တော့် ထီး”

ဟု ထိုလူက ထပ်ပြောပြန်၏။ နောက် ...

“ကျွန်တော့် ...”

စကားလုံးတွေ ဆုံးပါးပျောက်ကွယ်သွားကြပုံရ၏။

ထိုလူက ကရာဗင်၏ ဒူးများကို ထိခတ်ပွတ်တိုက်ပြီး အပြင်သို့တိုး ထွက်သွားသည်။

ကရာဗင်က ထိုလူ ထွက်သာစေရန် တိမ်းဖယ်ပေးလိုက်၏။ ထိုလူက ထွက်ပေါက် လိုက်ကာတွန့်တွန့်ကြီးများဆီသို့ မရောက်ခင်မှာပင် တစ်စုံတစ်ယောက်က မီးပန်းဆိုင်းကို ဖွင့်လိုက်သည်။ လင်းထိန်သွားသောကြောင့် သူ့လက်ပေါ်မှ အစွန်းအပေများကို ကရာဗင် မြင်တွေ့သွား၏။

ဟိုလူ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောသွားခြင်းမဟုတ်၊ အမှန်အတိုင်း ပြောသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ မရူးပါ။

သူသည် အရူးတစ်ယောက်နဲ့ ခုံချင်းကပ်ထိုင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်တော့သည်။ အဲဒီလူက မြူးစ်တော့ မြူးစ်ပါပဲ။ နာမည်က ဘာတဲ့ ကိုးလွန်းလား၊ ကောလင်းလား။

ကရာဗင်သည် ထိုင်ရာမှခုန်ပြီး ထလိုက်မိ၏။ နောက် အပြင်သို့ အပြေး အလွှားထွက်သည်။ ကန့်လန့်ကာစ အဝတ်မည်းကြီးက သူ့ပါးစပ်ထဲကို လာတိုးသွား၏။ သို့သော် ...သူနောက်ကျသွားခဲ့ချေပြီ။

ဟိုလူမရှိတော့၊ သွားပြီ။

ရွေးချယ်စရာ နည်းလမ်းက သုံးခုပဲရှိသည်။ သူ တာဝန်ရှိသူများဆီ တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး အကြောင်းကြားရန် ရွေးချယ်လိုက်၏။ ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီးသည်နှင့် သူနှင့်စိမ်းနေသည့် အရေးပေါ် ဖုန်းနံပါတ် ၉၉၉ ကို

လှည့်လိုက်သည်။

နှစ်မိနစ်ပင် မကြာ။ သူ့ဆက်လိုသော ဌာနသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွား၏။ တစ်ဖက်မှ တယ်လီဖုန်းကိုင်သူက စိတ်ဝင်တစားလေသံ နှင့် လေးလေးနက်နက် ကြင်နာပုံရသည့် လေသံကို ကြားရလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...၊ လူသတ်မှုတစ်ခု ဖြစ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ မှန်ပါ တယ်ခင်ဗျ။ ကူးလင်းမြူးစ်ပါ။ လည်ပင်းကို ပေါင်မုန့်လှီးတဲ့စားနဲ့ လှီးသွား လိုက်တာ၊ နားရွက်တစ်ဖက်ကနေတစ်ဖက်ကို ထိရော ခင်ဗျ။ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ မှုခင်းပါပဲ”

ရုပ်ရှင်ရုံထဲ၌ လူသတ်သမားနဲ့ ကပ်လျက်ထိုင်ခဲ့မှာ သူထိုင်နေခဲ့ရ သည့် အကြောင်းကို စတင်ပြောပြသည်။ တခြားသူမဖြစ်နိုင်ပါ။ အဲသည် ငတိသာလျှင် လူသတ်သမားဖြစ်ရပေမည်။ သူ့လက်ခုံပေါ်တွင် ယခုထိတိုင် သွေးတွေ စွန်းပေလျက်ရှိနေသေး၏။ စိုထိုင်းထိုင်း မုတ်ဆိတ်မွေးတွေနှင့် ထိုလူစကားပြောသည့်အခါ မနှစ်မြို့ဖွယ် ခံစားရပုံကို သူပြန်အမှတ်ရလာ၏။

ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင်ကို သွေးတွေ အိုင်ထွန်းနေခဲ့ပေ မည်။ သို့သော် စကော့တလန်ယဒ် စုံထောက်အဖွဲ့မှ တာဝန်ရှိသူ၏ အသံက ကြားဖြတ်ပြောလာသည်။

“ဟင့်အင်း၊ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ လူသတ်သမားကို ကျွန်တော်တို့ ဖမ်းမိ ထားပါပြီ။ သေချာပါတယ် ခင်ဗျ။ မှားစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး။ ပျောက် နေတာက အသတ်ခံရတဲ့ အလောင်းခန္ဓာကိုယ်ပါ”

ကရာဇင်က တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချထားလိုက်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်၏။

“ငါ့ကျမှ ဘာလို့ ဒါမျိုးလာဖြစ်ရတာလဲ”

“ဘာကြောင့် ငါ့ကျမှ”

သူသည် သူ့အိပ်မက်၏ ကြောက်စရာအဖြစ်ထဲသို့ ပြန်ရောက်နေ လေပြီ။ အပြင်အပမှ ညစ်ပတ်မှောင်မိုက်နေသည့် လမ်းကလေးသည် အလောင်းကောင်ခန္ဓာကိုယ်တွေ မပျက်မစီး လဲလျောင်းနေရာ အုတ်ဂူ မြေကျင်းများ အချင်းချင်း ဆက်ထားရာ လိုဏ်ခေါင်းများစွာတို့အနက်က တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၏။

“ဒါ အိပ်မက်ပဲ၊ အိပ်မက်ပဲ”

သူပြောရင်း ခန္ဓာကိုယ်က ရှေ့သို့ စိုက်မှီကျသွားသည်။ တယ်လီဖုန်း အထက်နားရှိ မှန်ထဲတွင် သူ့မျက်နှာကို သူပြန်မြင်နေရ၏။ သူ့မျက်နှာ ပေါ်တွင် သွေးစက်ဥကလေးများသည် မှုတ်ဆေးဘူးဖြင့် ဖျန်းပက်ခံထားရ သလိုမျိုး ပေပွစွန်းထင်နေကြ၏။

သူ အော်ဟစ်စပြုသည်။

“ငါ ရူးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါရူးသွားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ လူကောင်းပါ၊ ငါ မရူးဘူး”

လူတွေ စုအုံစပြုလာသည်။ မကြာမီပင် ရဲတစ်ယောက် ရောက်လာ လေတော့သည်။

ချစ်သူတစ္ဆေ

The Demon Lover

Elizabeth Bowen

မစ္စစ်ဒရီဗာအဖို့ လန်ဒန်ကို နှုတ်ဆက်ခွဲခွာရတော့မည့် နောက်ဆုံး အချိန်ပင်ဖြစ်သည်။ ပိတ်ထားခဲ့ပြီဖြစ်သော အိမ်ဆီ သူမ ရောက်လာခဲ့သည်။ ယူသွားရမည့် ပစ္စည်းများကို လျှောက်ကြည့်ရဦးမည်။ တချို့ ပစ္စည်းပစ္စယ များက သူမကိုယ်ပိုင်။ တချို့ကတော့ သူမမိသားစုပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြ၏။ သူမ၏မိသားစုက ယခုတော့ ကျေးလက်ဘဝမှာ နေထိုင်အသားကျနေကြပြီ။

ဩဂုတ်လနှောင်းကိုပင် ရောက်နေပြီကော။

မိုးရေတွေစိုစွတ်ကာ ရေငွေ့တို့ဖြင့် ထိုင်းမှိုင်းနေသည့် နေ့ရက်တစ် ရက် ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်ခင်း နေရောင်ခြည်က စိုထိုင်းထိုင်းအဝါရောင်၊ နေရောင်ကျရာတွင် သစ်ပင်တွေက လှဲသိပ်ထားသည့် လူသွားလမ်းကျဉ်း ကလေးက လင်းလက်နေ၏။ တရိပ်ရိပ်တက်လာသည့် မိုးသားတိမ်တိုက် တို့ကို နောက်ခံပြုလျက် မည်းမှောင်ကျိုးပျက်နေသည့် မီးခိုးခေါင်းတိုင်နှင့် အိမ်မိုး ဆင်ဝင်ပေါင်တို့က ထီးထီးမားမား။

တစ်ချိန်တုန်းက သူမ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ရာ သည်လမ်းကလေးထဲမှာ။

အသုံးမပြုတော့ဘဲ ပစ်ထားသည့် မြောင်းတစ်ခုထဲ ရောက်နေရသလို မျိုးပါပဲ။ သူစိမ်းဆန်သော ထူးခြားမှုတစ်ခုက အနည်အနှစ်၊ ရွံ့၊ နွံ၊ နုန်း၊

အမှိုက်တွေ ပိတ်ဆို့ဖုံးလွှမ်းသလိုမျိုး သူမရင်ကို လွှမ်းမိုးဆို့ကျပ်သွားစေ၏။
ကြောင်တစ်ကောင်က အမင်္ဂလာသံဖြင့် ညည်းတွားနေ၏။ အသံက ကျယ်
လာလိုက်၊ တိုးသွားလိုက်။

မစွမ်းရီဗာ၏ အိမ်အပြန်ကို စောင့်ကြည့်နေမည့် မနုဿမျက်လုံး
တစ်စုံမှ ရှိမနေပါ။ သူမက အထုပ်အပိုးများကို လက်ထဲပွေ့လိုက်ပြီး သော့ကို
တံခါးမင်းတုပ် သော့ခလောက်ထဲသို့ ထိုးထည့်လိုက်၏။ သော့က တော်
တော်နှင့်မပွင့်ချင်။ သော့တံကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသွင်းကာ အားဖြင့် ဖိလှည့်
ရ၏။

နောက်... တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ ပျက်ရွဲစောင်းနေသော
တံခါးက သူမ၏ဒူးခေါင်းကို လာတိုက်၏။ သူမ ဝင်သွားသောအခါ ပိတ်
လှောင်နေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော လေထုကထောင်းခနဲ သူမကို တိုးထွက်
လာ၏။

ပြတင်းပေါက်ကို ပျဉ်ပြားဖြင့် အသေရိုက်ပိတ်ထားပြီဖြစ်သော
ကြောင့် ခန်းမကြီးထဲတွင် မှောင်မိုက်နေ၏။ သို့သော် ဟနေသည့် တံခါး
တစ်ချပ်ကို သူမ မြင်လိုက်ရသည်။ ထို့ကြောင့် အခန်းထဲသို့ သူမ ခပ်သွက်
သွက် ဝင်သွားလိုက်ပြီး ထိုနေရာရှိ ပြတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်ပစ်လိုက်သည်။

ခံစားချက်တွေ ကွဲပြားကျနေသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အဖို့ သူမ မြင်ရ
သော အရာရာတိုင်းသည် သူမ သိထားခဲ့သည်ထက် များစွာပို၍ စိတ်ရှုပ်
ထွေး ညစ်ညူးစရာ ကောင်းနေလေသည်။ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ဟိုတစ်ချိန်
တုန်းက ဘဝ၏ နေထိုင်ခဲ့ရပုံ ခြေစလက်စတွေ။

ဝါကြွင့်ကြွင့် မီးခိုးတွေ စွန်းထင်နေသည့် ကျောက်ဖြူသားကျပ်ခိုး
စင်။ စာရေးစားပွဲခုံပေါ်တွင် ပန်းအိုးတင်ထားခဲ့သည့်အရာ အကွက်ဝိုင်းဝိုင်း
ကလေး။ တံခါးစွန်းကို ခပ်ပြင်းပြင်း တွန်းဖွင့်လိုက်တိုင်း လက်ကိုင်ဘုဖြင့်
တိုက်မိထားသောကြောင့် နံရံကပ်စက္ကူပေါ် ထင်ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် အညို
အမည်းရာ။

စန္ဒရား... စန္ဒရားကိုတော့ သိမ်းဆည်းထားဖို့ရန် သယ်ယူသွားခဲ့ပြီး
ပြီဖြစ်သောကြောင့် ယခင်က ထိုစန္ဒရားထားရှိရာ ကြမ်းခင်းပါကေးပေါ်တွင်
ပွန်းတိုက်ခြစ်မိရာများသာ ကျန်ရှိနေတော့သည်။ ဖုန်မှုန့်တွေ တင်းကျမ်း

ထူထပ်မနေသည့်တိုင် အရာရာသည် အလွှာပါးပါးကလေး တစ်ချပ်ဖြင့် အုပ်ဖုံးခံထားရသလို ဖြစ်နေ၏။ လေဝင်လေထွက်ဟူ၍ မီးခိုးခေါင်းတိုင် တစ်နေရာသာ ရှိသည်။ ပုံဆွဲခန်းတစ်ခုလုံးသည် အေးစက်စက် မီးဖိုဆောင် တစ်ခု၏ အနံ့မျိုး ထွက်နေလေသည်။

မစွပ်ဒရိုဗာက သူမ လက်ထဲမှအထုပ်များကို စာရေးစားပွဲပေါ် တင် ထားလိုက်ပြီး... အခန်းထဲမှထွက်ကာ အပေါ်ထပ်ဆီ တက်ဖို့ပြင်သည်။ သူမ လိုချင်သော ပစ္စည်းများသည် အိပ်ခန်းသေတ္တာကြီးထဲတွင်ရှိ၏။

အိမ်ကြီး သည်လိုဖြစ်နေပုံကို မြင်ရသောကြောင့် သူမရင်ထဲတွင် သောကဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားလာရသည်။ အိမ်နီးချင်းတချို့နှင့် သူမ စပ်တူ ငှားရမ်းခိုင်းစေထားသည့် အိမ်သန့်ရှင်းထိန်းသိမ်းရေး အလုပ်သမားကလည်း ဒီတစ်ပတ်ကျခါမှ သူ့အားလုပ်ရက်ယူထားသည်။ ယခုထိ အလုပ်ပြန်မဝင် သေး။ ဒီလူ မျက်နှာလွှဲခဲပစ် လုပ်တတ်သမျှထဲမှာ တကယ်အချိန်ကောင်းပါ ပဲ။ အဲသည် အလုပ်သမားအပေါ် သူမ ယုံကြည်စိတ်ချရှိရဲ့လား ဆိုသည်ကို သူမ ဘယ်တုန်းကမှ မသေချာခဲ့ပါ။

စစ်ပွဲအတွင်းက နောက်ဆုံးအကြိမ် ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ် လာခဲ့ရသော အက်ကွဲကြောင်းများပေါ်သို့ သူမမျက်စိအကြည့်ရောက်သွား သည်။ ရင်ထဲက သောကဝေဒနာကြောင့် ကြာကြာမကြည့်ရဲ့။ စစ်ဆိုတာ။ ဘာတစ်ခုမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါလားကွယ်။

နေ့အလင်းရောင်တန်းက အခန်းကို ကန့်လန့်ဖြတ်ယိုင်ဆင်းကျ လာခဲ့သည်။

သူမ ... အသက်မဲ့သွားသလို တောင့်တောင့်ကြီးရပ်ကာ စားပွဲဆီ ကြက်သေသေ ကြည့်နေမိ၏။ စားပွဲပေါ်တွင် သူမ၏အမည်ကို လိပ်စာ တပ်ထားသည့် စာတစ်စောင်။

စစချင်းတော့ အိမ်သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမား အလုပ်ပြန်ဝင်နေတာ ဖြစ်ရမယ်ဟု သူမ တွေးလိုက်မိသေး၏။ အို... မဟုတ်သေးပါဘူး။ အိမ် ပိတ်ထားတာ မြင်မှာပဲ။ စာကို စာထည့်သေတ္တာထဲ ထည့်ပစ်ခဲ့ရမှာပေါ့။

ဒါ... လာနေကျစာမျိုးမဟုတ်။ ဒါ ငွေတောင်းခံလွှာလည်းမဟုတ်။ သူမထံသို့ စာတိုက်ပုံးထဲထည့်ကာ ပို့လိုက်သော အရာမှန်သမျှ စာတိုက်ရုံးမှ

တစ်ဆင့်သာ လွဲယူလေ့ရှိသည်။ အိမ်သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားသည် (အကယ်၍ အလုပ်ပြန်ဝင်ရန် ရောက်လာသည်ပဲ ထားဦးတော့) ယနေ့သူမ လန်ဒန်မှာ ရှိနေမည်ကို မသိ။

အငိုက်ဖမ်းရန် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး အကြောင်းမကြားဘဲ သူမ ဗြိတိန်စား ကြီး ရောက်ချလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အိမ်သန့်ရှင်းရေးသမား၏ ပစ်စလက်ခတ် နိုင်ပုံကို ကြည့်ပြီး သူမ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး... သင်းလုပ်ပုံက ဒီစာကို အခုအတိုင်း ဖုန်မှုန့်အလူးလူးဖြင့် စားပွဲထဲမှာပဲ သူမအလာကို စောင့်မျှော်နေဖို့ ပစ်ထားခဲ့ပုံရ၏။

စာကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်သောအခါ သူမ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားသည်။

စာမှာ... ဘာတံဆိပ်ခေါင်းမှ ကပ်မထား။

အရေးမကြီးတဲ့ စာနဲ့တူပါရဲ့၊ နို့မဟုတ်ရင် သူတို့သိကြမှာပေါ့။

သူမ စာကိုယူပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက်ခဲ့၏။ အလင်းရောင်ရသည့် သူမ၏ (တစ်ချိန်တုန်းက) အိပ်ခန်းဆီရောက်သည်အထိ စာအိတ်ပေါ်မှ လက်ရေးကို သူမ မကြည့်ဖြစ်သေး။

အခန်းသည် ပန်းခြံကို အပေါ်စီးမှ မြင်နေရသည်။ တိမ်တွေညိုပြီး နိမ့်ဆင်းလာပြီဖြစ်သောကြောင့် နေအလင်းဝင်သွားသလို ဖြစ်လေ၏။ သစ်ပင်များနှင့် အရွက်တွေ ထူပိန်းနေသော မြက်ခင်းတို့သည် အမှောင်ထုဖြင့် မှိုင်းနေသယောင် ထင်ရသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်က သူမကို ချိုးနှိမ်စော်ကား သရော်နေသလိုမျိုး စိတ်မလုံခြုံမှုတစ်ခုကို ခံစားရသောကြောင့် လက်ထဲမှစာကို နောက်တစ် ကြိမ် ထပ်ကြည့်ဖို့ရန် သူမ တွန့်ဆုတ်နေလေသည်။

မိုးတွေရွာစပြုလာသည်။ သူမစိတ်ကိုတင်းလျက် စာကိုဖတ်လိုက်၏။

စာကြောင်းရေက အနည်းငယ်မျှသာ

ချစ်သောကက်သလင်း...

ဒီကနေ့ဟာ တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ နှစ်ပတ်လည်ပြည့်တဲ့ နေ့ဆိုတာ မင်းမမေ့လောက်သေးပါဘူးနော်။ တို့များပြောခဲ့ ကြတဲ့နေ့လေ။ နှစ်တွေကလည်း ကုန်လွန်သွားခဲ့လိုက်ကြ

တာ...။ နှေးလည်းနှေးရဲ့၊ မြန်လည်း မြန်ရဲ့။

ဘာမှပြောင်းလဲသွားခဲ့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အောက်
မေ့ရင်း မင်းရဲ့ကတိကို မင်းတည်အောင် ထိန်းသိမ်းထားမယ်
ဆိုတာ ကိုယ်ယုံမှတ်ထားရတော့မှာပဲလေ။ မင်း လန်ဒန်က
ထွက်သွားတော့ ကိုယ့်မှာ ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်း ဖြစ်ရသေး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းအချိန်မီ အရောက်ပြန်လာမှာပဲဆိုတဲ့
အသိနဲ့ ကိုယ်ဖြေသိမ့်နိုင်ပါတယ်။ ချိန်းထားတဲ့အချိန်ရောက်
ရင် ကိုယ့်ကို မင်းမျှော်နေမှာပေါ့နော်...။ အဲဒီကျမှပဲကွယ်...

ကေ (K)

မစွမ်းရိဗာသည် စာရွက်ပေါ်တွင် တပ်ထားသည့် ရက်စွဲကို ကြည့်
လိုက်၏။

ဒီနေ့ ရက်စွဲပါလား။

သူမ စာကို လွှတ်ချလိုက်မိသည်။ အိပ်ရာပေါ်ကျသွား၏။ နောက်
လက်ရေးကိုကြည့်ရန် ပြန်ကောက်ယူမိပြန်၏။

နှုတ်ခမ်းနီ ဆေးသားကြွင်းတို့အောက်မှ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းတွေ ဖြူ
ရော်ရော် ဖြစ်သွားကြသည်။ သူမမျက်နှာပေါ်မှာ အပြောင်းအလဲတစ်ခု သိသိ
သာသာကြီး ဖြစ်သွားမှန်း ခံစားလိုက်ရသည်။ ကြည့်မှန်ဆီ သူမပြေးသွား၏။
မှန်ပေါ်တွင် ကြည့်သာမြင်သာရုံ လက်တစ်ဝါးစာသာသာမျှ ကြည်လင်သွား
အောင် ပွတ်တိုက်ပစ်လိုက်ပြီး ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ် မှန်ပေါ်တွင် ကမန်းကတန်း
ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ ရဲရဲတင်းတင်းမကြည့်ရဲ။ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချောင်း
မြောင်းကြည့်ပုံမျိုး။

မှန်ထဲတွင် အသက် ၄၄ နှစ်အရွယ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဆွဲချထားသော ဦးထုပ်အနားဝိုင်းအောက်မှာ
မျက်လုံးတွေက ကြောင်တောင် ငေးစိုက်လျက်။ ခြောက်တိ ခြောက်ကပ်
လက်ဖက်ရည်သောက်အပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထထွက်လာကတည်းက သူမမျက်နှာ
ကို ပေါင်ဒါထပ်မဖို့ဖြစ်ခဲ့။ လက်ထပ်စဉ်က သူမ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ လက်
ဆောင်ပေးထားသည့် ပုလဲပုတီးကုံးက လည်တိုင်မှာ လျော့ရဲရဲတွဲခိုလျက်။

လည်ပင်းက အခု ပို၍ပင် ပိန်လို့နေသယောင်ယောင်။ ဗွီပုံသဏ္ဍာန် ပန်းရောင်သိုးမွေးအင်္ကျီလည်ဟိုက် အဝထဲမှ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ထွက်နေ၏။ ဒီသိုးမွေးအင်္ကျီက မနှစ်က ဆောင်းဦးပေါက်တွင် မီးလင်းဖို နံဆေးတွင် ထိုင်၍ မီးလုံကြရင်း ညီမဖြစ်သူက ထိုးပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

မစွပ်ဒရီဗာ၏ ပုံမှန်အဆန်နိုင်ဆုံး အသွင်အပြင်က စိုးရိမ်သောကကို ထိန်းသိမ်းထားရပုံမျိုးဖြစ်၏။ တတိယမြောက်ကလေးကို မီးဖွားပြီးချိန်မှစ၍ သူမမှာ အတော်ဆိုးရွားပြင်းထန်သော နာမကျန်းမှုတစ်ခု စွဲကပ်လာခဲ့သည်။ မကြာခဏဆိုသလို သူမ ပါးစပ်၏ လက်ဝဲဘက်အခြမ်းမှာ ကြွက်သားတွေ တဆတ်ဆတ် ဆွဲတတ် လှုပ်တတ်သည်။ ဖြစ်လိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက် ယင်းကိစ္စမှလွဲ၍ သူမကိုယ်သူမ တည်ငြိမ်သော၊ ဖျတ်လတ်တက်ကြွသော သူတစ်ယောက်၏ ဟန်မျိုးပေါက်အောင် ထိန်းထားနိုင်ခဲ့သည်။

မှန်ထဲမှ သူမ ရုပ်ပုံလွှာကို ကြည့်နေရာမှ မျက်နှာလွဲလိုက်ပြီး သူမ ယူချင်သော ပစ္စည်းများထည့်ထားရာ သေတ္တာဆီ လျှောက်လာလိုက်သည်။ သေတ္တာက သော့ခတ်မထား။ အဖုံးကို ဆွဲမလိုက်ပြီး ပစ္စည်းပစ္စယများကို ရှာရန် ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်သည်။ စောစောက စာကိုတင်ထားရာ အိပ်ရာ ဆီမကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ပြန်။

မိုးစက်ခြံလွှာတို့၏ နောက်ကွယ်မှ ဘုရားကျောင်း နာရီစင်ကြီး၏ ၆ နာရီထိုးသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ နှေးကွေးလေးလံသော နာရီတီးသံ တစ်ချက် တစ်ချက်တိုင်းကို ရေတွက်နေမိရင်းက သူမ ရင်ခုန်လာသည်။

“ချိန်းထားတဲ့ အချိန်ရောက်ရင်... တဲ့။ ဘုရားရေး... အဲဒါ ဘယ်နှနှာရီကို ပြောတာပါလိမ့်၊ ငါ... ငါ... ၂၅ နှစ်တောင်ကြာပြီမှပဲ။ ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီ... ငါ...”

ဥယျာဉ်ထဲ၊ မှောင်မိုက်နေ၏။ သစ်ပင်အောက်မှာ... မိန်းမငယ်လေး၊ စကားပြောနေသူက စစ်သားတစ်ယောက် (ထိုသူ့မျက်နှာကို မမြင်ရ။) သူတို့နှစ်ဦး ခွဲခွာဖို့ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ပိုးတဝါး အမှောင်ထဲမှာ သူ့ရှိနေသေးရဲ့လားဟု သေချာအောင် သူမ

လက်ဖဝါးဆန့်ထုတ်ကာ စမ်းကြည့်မိသည်အထိ။ ကြင်ကြင်နာနာ ကိုင်တွယ်
ပုံမျိုးတော့ မဟုတ်။ သူက သူမလက်ဖဝါးကလေးကို ဖိညှစ်ဆုပ်နယ်၏။
ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ၊ နာလိုက်တာ။ သူမ၏လက်ဖဝါးက သူ့ယူနီဖောင်း
ရင်ဘတ်ကြယ်သီးတွေပေါ် ပိကပ်နေသည်။ အဲသည် သူမ လက်ဖဝါးပေါ်
က ကြယ်သီးအပြုတ်ကလေးကိုသာ ယူငင်ပိုင်ဆိုင်ထားရတော့မှာပေါ့။

ပြင်သစ်မှ ခွင့်ကာလကုန်ဆုံးရန် အလွန်နီးကပ်နေပြီ။

၁၉၁၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။

အနမ်းများမရှိ၊ ဝေးငင်ဆွဲယူခြင်း ခံနေရသော အသိတစ်ခုဖြင့် သူမ
ကို သူစိုက်ကြည့်နေသည်။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော ကက်သလင်း၏
စိတ်အာရုံမှာ သူ့မျက်ဝန်းထဲရှိ တစ္ဆေဆန်ဆန် လင်းလက်မှုကို မြင်သည်အထိ
ပင် ဖြစ်၏။

မျက်နှာလွှဲပြီး မြက်ခင်းဟိုဘက်ဆီ သူမ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိ
သည်။ သစ်ပင်ကိုင်းခက်တွေကို ဖြတ်ကာ စာကြည့်ခန်း ပြတင်းပေါက်
မီးရောင်ကို မြင်ရ၏။ အဲသည်ကို ပြန်ပြေးသွားပြီး မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့၏
နွေးထွေးလုံခြုံသော ရင်ခွင်ထဲ တိုးဝင်ပွေ့ဖက်ကာ ‘သမီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ
...အမေ၊ သမီး ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ သူ... သွားပြီ အမေရဲ့’ ဟု ပြောရင်း ငိုချ
လိုက်ရမည့် အချိန်ကို တွေးမိသောကြောင့် ပင့်သက်ရှိုက်ဆို့သွားမိ၏။

သူမ၏ ပင့်သက်ဆို့နှင့် ရှိုက်သံကိုကြားသွားပြီး၊ ချစ်သူက...

“ချမ်းနေလား” ဟု မေးသည်။ သူမက

“ကိုယ်... အဝေးကြီး သွားရမှာပဲနော်”

“မင်းထင်သလောက် မဝေးပါဘူးကွာ”

“ကျွန်မ နားမလည်သေးဘူး”

“နားလည်ဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်း နားလည်လာမှာပါ၊ တို့များပြော
တာ မင်းသိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ အဲဒါ... သဘောက၊ ကျွန်မ ဟိုဒင်းလေ၊ ဆိုလိုတာက”

“ကိုယ် မင်းနဲ့အတူရှိနေမှာပါ၊ အနှေးနဲ့အမြန်ပဲ ကွာမယ်၊ မင်း မေ့မသွားနဲ့
နော်။ မင်း ဘာမှလုပ်စရာ မလိုဘူး၊ ကိုယ့်ကို စောင့်နေဖို့ပဲလိုတယ်”

နောက်တစ်ခဏအကြာတွင် တိတ်ဆိတ်နေသော မြက်ခင်းကလေး

ကို ဖြတ်လျက် အိမ်ဆီသို့ သူမ ပြန်ပြေးလာခဲ့တော့သည်။ ပြတင်းပေါက် ကိုဖြတ်၍ မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူတို့ကို မြင်နေရသည်။ အဲသည်အချိန်မှာ... သူတို့နှစ်ယောက်အဖို့တော့ သူမကို သိမြင်နားလည်နိုင်စွမ်း ရှိခဲ့ကြမည် မဟုတ်ပါ။

သူမချစ်သူ၏ ‘ထူးဆန်းသော၊ သဘာဝမဟုတ်သော ကတိ’ တစ်ခု တောင်းဆိုမှုက သူမနှင့် အခြားလူသားတို့အကြား ခြားနားသော အပြောင်း အလဲတစ်ခု ဖြစ်သွားစေသလိုမျိုး ခံစားရ၏။ အဲသည်ကတိက သူမ၏ ဝိညာဉ်၊ သူမ၏ ရှင်သန်မှု၊ သူမ၏ လူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပုံပေးလိုက်ရ သလိုမျိုး။ တခြား မည်သည့်ပေးဆပ်မှုကမှ သူမကို တခြားလူတွေနှင့် သည် လို သူစိမ်းပြင်ပြင် ကွာလှမ်းနေရသည့်အဖြစ်၊ ဆုံးရှုံး ကျိန်စာသင့်နေရသည့် အဖြစ်မျိုးကို ရောက်ရှိစေနိုင်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု ခံစားရ၏။

အဲသည်လို အတိတ်နိမိတ်မကောင်းသည့် ကတိသစ္စာတစ်ခုကို သူမ ပြုမိခဲ့ဖို့ မသင့်ပါ။

နောက်... လပေါင်းအတော်ကြာပြီးချိန်တွင် သတင်းတစ်ခု ရောက် လာ၏။ သူမချစ်သူသည် စစ်ပွဲအတွင်း ပျောက်ဆုံးနေသည်။ အသတ်ခံရ ပြီဟု ယူဆရသည့်အကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူမ မျက်နှာတစ်ချက်မှ မပျက်ခဲ့။

သူမ၏ မိသားစုကလည်း သည်အတွက် ဝမ်းမနည်း။ သူမအတွက် ယောက်ျားတစ်ယောက် (သူတို့ ဘာမှရေရေရာရာ သိမထားရသည့် လူတစ် ယောက် သေဆုံးရခြင်းမှာ ဘာကြောင့်စရာမှ အကြောင်းရှိမနေပါ။ ထို့ ကြောင့် သူတို့က သူမ၏ တုန်လှုပ်ဟန်မပြသည့် သတ္တိကို ဝိုင်း၍ပင် ချီးကျူး ကြသေးသည်။)

တစ်မိသားစုလုံးက နောင်...တစ်နှစ်တန်သည်၊ နှစ်နှစ်တန်သည်... စသည်ဖြင့် ကြာမြင့်သွားခဲ့ပြီးလျှင် သူမအနေဖြင့် ဖြေဆည်ရာရသွားလိမ့် မည်ဟုသာ အောက်မေ့ထားခဲ့ကြ၏။

ဖြေဆည်နှစ်သိမ့်ဖို့ ဆိုလျှင်တော့... အရာရာဟာ အခုထက်ပိုပြီး ဖြောင့်ဖြောင့်ဖြူးဖြူး ဖြစ်ပျက်ခဲ့ဖို့ ကောင်းတယ်မဟုတ်ဘူးလားဆိုသည့် မေးခွန်းသာ မေးရန်ရှိတော့သည်။

သူမ၏ ဒုက္ခကတော့ (အနည်းအပါးမျှသော ကြေကွဲပူဆွေးမှု နောက် ကွယ်မှာ) အရာရာနှင့် သဘာဝမကျစွာ လုံးဝနေရာလွဲချော် မှားယွင်းနေရ ခြင်းပင်ဖြစ်၏။

နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာသည်အထိ သူမမှာ နောက်ထပ်ချစ်သူ ရှိမလာ ခဲ့ပါ။ သူမအနေဖြင့် ယောက်ျားတို့အတွက် ဆွဲဆောင်ရာမဲ့နေခဲ့၏။

အသက် ၃၀ နား နီးလာချိန်မှာတော့ သည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မိသားစု၏ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို မျှဝေခံစား နားလည်ပေးနိုင်လောက်သည်အထိ သူမစိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာ ရလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ (သဘာဝမကျသော သူမချစ်သူဟောင်း၏ ကတိစကားအရိပ်မှ လွတ်မြောက်ကာ) သူမကိုယ်သူမ သဘာဝကျကျ ရှင်သန်နေစေနိုင်ခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် သူမ အသက် ၃၂ နှစ်တွင် ဝီလျံဒရီဗာနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ပြီး နောက် ရင်ထဲကဝေဒနာတွေ ပျောက်ကင်းသက်သာသွားကြောင်း တွေ့ရ သည့်အခါ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် စိတ်ဆိုးရမလို၊ ဒေါသဖြစ်ရမလို ခံစားရလေ သည်။

ဝီလျံဒရီဗာကို လက်ထပ်ပြီးနောက် ကင်ဆင်တန်ဒေသရှိ ဆိတ်ငြိမ်၍ လူသန့်သောရပ်ကွက်မှာ သူတို့ဇနီးမောင်နှံ အခြေချခဲ့ကြ၏။ အဲသည်မှာပဲ နှစ်တွေအတော်ကြာအောင် နေဖြစ်ခဲ့လေသည်။ သားတွေ၊ သမီးတွေ ထွန်း ကားလာသည့်အထိပင်။ နောက်တော့... ဒုတိယအကြိမ် စစ်ကြီးဖြစ်လာပြီး ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ကျေးလက်ဒေသဘက် ရွှေ့ပြောင်းနေထိုင်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သူမ၏ အသက်ရှင်လှုပ်ရှားမှုများကတော့ မစွမ်းရီဗာဘဝနှင့် နေသားတကျ ကန့်သတ်လည်ပတ်နေလေပြီ။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ စောင့် ကြည့်ခံနေရသလိုမျိုး နောက်ကျောမလုံသည့် စိတ်ခံစားမှုကိုလည်း သူမ မေ့ဖျောက် ချွတ်ခွာထားနိုင်ခဲ့လေပြီ။

*

သူမကိုခြိမ်းခြောက်ဖို့ ဒီစာကို ပို့လိုက်ခြင်းဖြစ်ပေမည်။ အခန်းလွတ် ဟာလာဟင်းလင်းဆီ ကျောပေးပြီး ဒီအတိုင်း ဒူးထောက်နေရမည်ကို သူမ စိတ်မရဲတော့။ နံရံကို ကျောမှီထားသည့် စာကြည့်ကုလားထိုင်ပေါ် သွား

ထိုင်ရန် သေတ္တာကြီးရှေ့မှ သူမ ထရပ်လိုက်၏။

သူမ အိပ်ခန်းဟောင်း၏ ယခင်အတိုင်း သမားရိုးကျဆန်မှုတွေ။
ပြီးတော့ သူမ လက်ထပ်ခဲ့ရာ ဟောသည့် အိမ်ကြီး၏ အငွေ့အသက် အလုံးစုံ
တို့သည် အက်ရာကွဲကြောင်းတွေ ထနေသည့် ပန်းကန်ခွက်တစ်လုံးလို။
အဲသည် ပန်းကန်လုံးထဲက သတိရလွမ်းဆွတ်စရာ ဘယ်ရောက်ကုန်ကြပြီ
လဲ... အငွေ့ပျံသွားကြတာ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်၊ ဒါမှမဟုတ် ပန်းကန်လုံး အက်ကွဲ
ကြောင်းတွေထဲကနေ စိမ့်ယိုထွက်သွားကြတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်။

ဒါဟာ... အကျဉ်းအကျပ်တစ်ခုကို စီရင်ဖန်တီးခဲ့တာပါပဲ။

အရင်းစစ်ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ဟောသည်အဖြစ်ရဲ့ လက်သည်ဟာ
ဒီစာကို သူမထံ ရေးပို့လိုက်သူပါပဲလေ။

သည်ညနေခင်းမှာ နှစ်အဆက်ဆက် တည်ခဲ့ရှိခဲ့သော ခြေသံများ၊
စကားပြောသံများ၊ အလေ့အထဖြစ်နေသော လှုပ်ရှားမှုများအားလုံး ပျောက်
ကွယ် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်းကို ဟောသည့်အိမ်ကြီး၏ ဟောင်းလောင်း
ပေါက်ဆန်ဆန် သွေ့ခြောက်နေမှုက ဖော်ပြလျက်သားရှိ၏။

ပိတ်ထားသော ပြတင်းပေါက်တို့ကို ဖြတ်လျက် ခေါင်မိုးပေါ် ရွာကျ
နေသည့် မိုးစက်တို့၏အသံကို သူမ ကြားနေရသည်။ သူမစိတ်ကို ပြန်တည်
ငြိမ်စုစည်းမိအောင် ကြိုးစားသည်။ ငါ...စိတ်ကူးထဲမှာ အိပ်မက်မက်ပြီး
မျောပါနေမိတာပဲ ဖြစ်မှာပါလေ။ တကယ်တော့ ဒီစာဟာ ငါ့စိတ်ရဲ့ ထင်
ယောင်ထင်မှား ပုံရိပ်တစ်ခုပါ။ တကယ်မရှိပါဘူး... ဟု သူမကိုယ်သူမ
ပြန်ပြောရင်း မျက်လုံးများကို နှစ်စက္ကန့်၊ သုံးစက္ကန့်မျှ ပိတ်ထားမိသည်။

သို့သော် မျက်လုံးများကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သောအခါ စာက အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် တင်လျက်သားပင် ရှိနေသေး၏။

ဒီစာ ဟောသည့်အခန်းထဲ ရောက်နေပုံကိုက သဘာဝလွန်ကိစ္စတစ်ခု
ဖြစ်နေမှန်း မတွေးမိအောင် သူမစိတ်ကို အတင်းချုပ်ထားရသည်။

ဒီနေ့ ဟောသည်အိမ်ကို သူမ လာမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူသိသလဲ။

အိမ်ထိန်းသန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမားဆိုလျှင်လည်း သူမအလာကို
မျှော်လင့်ပြီး စာကို ဒီနေရာမှာ ချထားခဲ့ရန် ဘာအကြောင်းမှမရှိ။ အိတ်ထဲ
ထည့်ယူသွားပြီး သူ့အားလပ်သည့်အခါ စာတိုက်မှ ပို့လိုက်ရုံသာရှိသည်။

နောက်ပြီး... ဒီအိမ်ထဲကို အိမ်ထိန်းအလုပ်သမား ဝင်ခဲ့ဟန် ဘာလက္ခဏာမှ မတွေ့ရပါ။

လူသူမနေသော အိမ်များ၏ တံခါးဝတွင် ချထားခဲ့သည့် စာများ သည် ခန်းမထဲရှိ စားပွဲပေါ်ရောက်အောင် သူတို့ဘာသာသူတို့ လမ်း လျှောက်သွားကြတာမျိုး သို့မဟုတ် ပျံ့ဝဲသွားကြတာမျိုးတော့ မဖြစ်တန်ရာ။ လူတစ်ယောက်ယောက်က ကိုင်တွယ်ပြီး လာထားသည်ပဲ ဖြစ်ရမည်။

သို့သော်... ခက်နေသည်က အိမ်ထိန်းအလုပ်သမားမှလွဲ၍ မည်သူ့ ထံမှာမှ သော့မရှိ။

သော့မရှိဘဲနှင့်ရော အိမ်တစ်အိမ်ထဲကို ဝင်လို့မရနိုင်ဘူးလား။ သည် အတိုင်းဆို ဟောဒီအိမ်ထဲမှာ သူမအပြင် တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိနေနိုင်ပေ သည်။ အခုလောက်ဆို အောက်ထပ်မှာများ သူမကို ထိုင်စောင့်နေလေမလား။ စောင့်နေရင်း။ ဘယ်အချိန်ရောက်အောင် စောင့်နေတာလဲ။

“ချိန်းထားတဲ့အချိန်” ထိအောင်များ စောင့်ဆိုင်းနေတာလား၊ အနည်း ဆုံးတော့ ထိုအချိန်သည် ၆ နာရီကို ဆိုလိုခြင်းမဟုတ်သည်မှာ သေချာ၏။ ၆ နာရီက ထိုးပြီးသွားပြီလေ။

သူမ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ထလိုက်၏။ ခပ်သုတ်သုတ်သွားပြီး တံခါး ကို သော့ခတ်လိုက်သည်။ ပြဿနာက ဒီအိမ်ထဲမှ သူမ ထွက်ခွာနိုင်ဖို့ဖြစ်၏။ မိုးပေါ်က ပျံသွားရမှာလား၊ ဟင့်အင်း။ ရထားမိအောင်တော့ သွားမှဖြစ်မည်။

အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် အဲသည်မိန်းမ၏ လုံးဝ ဥသံ မှီခိုနိုင်စွမ်းသည် မိသားစု၏ဘဝပင်ဖြစ်သည်။ အဲသည်လို မိန်းမတစ် ယောက်အနေဖြင့် ဆိုလျှင်တော့ သူမ၏ ကျေးလက်အိမ်ကလေးဆီ၊ သူမ၏ ခင်ပွန်းဆီ၊ ကလေးတွေဆီ ပြန်သွားဖို့ရန် အလဟဿမလိုလားပါ။

လုပ်လက်စအလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရန် သေတ္တာကြီးဘေးတွင် ထိုင်ချ လိုက်၊ ယူစရာရှိသည့် ပစ္စည်းများကို စိတ်ထင်ရာ ခပ်မြန်မြန် ဆုံးဖြတ်ပြီး အထုပ်အပိုးကလေးတွေဖြစ်အောင် ထုပ်လိုက်သည်။ အဲသည် အထုပ်အပိုး တွေနှင့် အစက ဈေးဝယ်ရာမှပါလာသည့် ပစ္စည်းထုပ်များကို ပေါင်းလိုက် လျှင် အတော်များနေပြီ။ သည်အတိုင်း သယ်သွားဖို့မလွယ်တော့။ တက္ကစီ ငှားမှဖြစ်မည်။

တက္ကစီဟု တွေးလိုက်မိသည်နှင့် သူမနှလုံးအိမ်သည် ဆတ်ခနဲ ခုန်သွား၏။ အသက်ရှူနှုန်း ပုံမှန်ပြန်ဖြစ်လာသည်။

ဟုတ်တာပေါ့၊ ငါ အခု တယ်လီဖုန်းဆက်ပြီး တက္ကစီတစ်စီး လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်။ တက္ကစီက သိပ်စောစောကြီးတော့ ရောက်နိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး။ အိမ်ရှေ့မှာ ကားရပ်သံကြားရပြီဆိုမှ ဒီအခန်းထဲက ငါထွက်မယ်။ ပြီး... အောက်ထပ်ဆင်း၊ ဒါဆို ခန်းမကြီးထဲက ဣန္ဒြေရရ ဖြတ်လျှောက်ပြီး အိမ်ပြင်ထွက်လို့ ရပြီပေါ့။ ငါဖုန်းဆက်မှပဲ။ အို... ဟင့်အင်း၊ တယ်လီဖုန်းကို ဖြုတ်ထားပြီးပြီပဲ။

သွားပြီ။

စိတ်ကူးထဲမှာ ဒီလောက်အဆင်ချောနေပြီးခါမှ ဆင်ပြောင်ကြီး အမြီးကျမှ တစ်ရတယ်လို့။

ဒီအိမ်ထဲက လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လိုထွက်ပြေးရပါ့မလဲဟု သူမစဉ်းစားသည်။ 'သူ' က ငါ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြင်နာခဲ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘဲလေ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ငါ့ကိုသူ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ဆက်ဆံခဲ့တာဆိုလို့ တစ်ခါမှ ငါပြန်စဉ်းစားလို့မရဘူး။ အမေကတောင်ပြောသေးတယ် နင့်ယောက်ျားက နင့်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ထည့်စဉ်းစားတာမဟုတ်ဘူးတဲ့။

သူ ငါ့အပေါ်ထားတဲ့စိတ်က အဲဒါ 'အချစ်' တော့ မဟုတ်ဘူး။ သူ ငါ့ကို ကောင်းသောချစ်ခြင်းနဲ့ မချစ်ခဲ့ပါဘူးလေ။ တကယ်ချစ်ရိုးမှန်ရင် ငါ့ကိုဘာဖြစ်လို့ ဟို 'ကတိ' ကို ပေးခိုင်းရတာလဲ။ သူဘာလုပ်ခဲ့တာလဲ၊ ငါမမှတ်မိတော့ဘူး။

သို့သော် သူမ မှတ်မိနေဆဲပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရပေသည်။ သူမမှတ်မိနေသည်။ လွန်ခဲ့သည့် ၂၅ နှစ်ကတည်းက မီးခိုးငွေ့ မီးခိုးမျှင်တွေလို ပါးလျားပျော်ဝင်သွားခဲ့သည့် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော စူးရှထက်မြက်မှုတစ်ခုကို သူမ မှတ်မိနေသေးသည်။ နောက် သူမ၏ လက်ဖဝါးပေါ်မှာ ကျန်နေရစ်ခဲ့သော ကြယ်သီးဖုဒဏ်ရာကလေးကို စိတ်ညှို့ခံရသူ တစ်ယောက်လို ရှာကြည့်နေမိသည်။

သူမ မှတ်မိနေသည်။ 'သူ' ပြောခဲ့သည့် စကားတွေအားလုံးကို သာမက၊ အဲသည့် သြဂုတ်လရက်များအတွင်းက သူမဘဝ ရှင်သန်ခြင်း၏

ရင်မောရသော လုံးလုံးလျားလျား မသေချာမှုကိုပါ ပြန်သတိရမှတ်မိနေခြင်းဖြစ်၏။ ငါဟာ ငါမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီကတည်းက သူတို့အားလုံးက ငါ့ကို အဲသည်လိုပြောခဲ့ကြတာပဲ။ သူမ မှတ်မိနေသည်။ သို့သော်... အရာရာအားလုံးထဲတွင် ဓာတ်ပုံပေါ် အက်စစ်အစက်ကျပြီး လောင်ကျွမ်းထားသော ကြောင့် အဖြူရောင်ကွက်လပ်တစ်ခု ဖြစ်ကျန်နေသလိုမျိုး လစ်ဟာနေ၏။ ‘သူ့မျက်နှာ’ ကို မမှတ်မိ။

အဲဒီတော့ သူဘယ်နေရာမှာပဲ စောင့်နေ၊ စောင့်နေ၊ ငါက ‘သူ့’ ကိုသိမှာမှမဟုတ်တာ။ မင်းမျှော်လင့်မထားတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုဆီကနေ ထွက်ပြေးဖို့ မင်းမှာအချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။

ပြဿနာက ...

(‘ချိန်းထားတဲ့အချိန်’ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်မည့်) နာရီမထိုးခင်မှာ တက္ကစီတစ်စီးပေါ် ရောက်နေဖို့ပဲဖြစ်သည် (ဘယ်နှုန်းနာရီမှန်းတော့မသိ။)

စိတ်ကူးက... သူမ လမ်းပေါ်ဆင်းသွားလိုက်မည်။ နောက်... လမ်းထောင့် ရင်ပြင်ကွက်လပ်ဆီကိုပတ်ကာ လမ်းမကြီးနှင့် ဆက်နေရာဘက်ဆီ တိတ်တဆိတ်ပြေးသွားပြီး တက္ကစီတစ်စီးငှားမည်။ ဒါဆို အန္တရာယ်ကင်းပြီပေါ့။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်သည့်အခါ အထုပ်အပိုးများကိုသယ်ဖို့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာကိုပါ ခေါ်လာလိုက်မည်။ အဲသည်စိတ်ကူးက သူမဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ဖြစ်သွားစေခဲ့၏။

ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီအတိုင်းလုပ်မယ်။

တံခါးသော့ကို သူမဖွင့်လိုက်သည်။ နောက် လှေကားထိပ်ဆီသို့ ပြေးသွားပြီး အောက်ထပ်မှအသံကို နားထောင်၏။ ဘာသံမှမကြားရ။

သို့သော် အဲသည်အခိုက်မှာပင် လှေကားတစ်လျှောက်ရှိ ပုပ်ရိအိုဆွေးနေသော လေထုထဲသို့ လေစိမ်းတစ်စုံတိုင်းဝင်လာပြီး သူမမျက်နှာကို ဟပ်သွား၏။ အောက်ထပ်မှလာသော လေစီးကြောင်းဖြစ်သည်။ အောက်ထပ်တွင် တံခါး သို့မဟုတ် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုခုသည် အိမ်ထဲက ထွက်ခွာသွားရန် ဟောသည် အခိုက်အတန့်ကလေးကို တမင်ရွေးချယ်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ယောက်ကြောင့် ပွင့်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်မည်။

မိုးတိတ်သွား၏။

လူသွားလမ်းကျဉ်းကလေးများသည် ရေငွေဖြင့် တောက်ပနေကြသည်။

မစွမ်းရိဗာသည် အိမ်ရှေ့တံခါးမမှထွက်ကာ လူသူကင်းရှင်းနေသည့် လမ်းသွယ်ပေါ်ရောက်လာ၏။ မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းတစ်ဖက်တွင် လူမနေသည့် အိမ်လွတ်များရှိရာ လှမ်းကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူမ၏ မျက်ဝန်းများနှင့် ထိုအိမ်တို့၏ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ပြတင်းပေါက်တို့ အကြည့်ချင်းဆုံသွားသည်။

ဟာလာဟင်းလင်းလမ်းမဆီ မျက်နှာမူထားပြီး တက္ကစီတစ်စီးတလေတွေ့မလာဟု ရှာလိုက်၏။ သူမနောက်ကျောဘက်ဆီ ပြန်လှည့်မကြည့်မိစေရန် မနည်းအားတင်းထားရသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုက သိပ်သည်းစေးပျစ်လွန်းနေ၏။ (စစ်ဆေးစစ်ဒဏ် အပျက်အစီးများကြောင့်) ဒီနှစ် နွေရာသီကျမှ လန်ဒန်မြို့ရှိ လမ်းကျဉ်းကလေးများ၏ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်မှုက ပို၍သည်းထန်ဆိုးရွားနေလေသည်။

လမ်းထောင့် ရင်ပြင်ကွက်လပ်ဆီရောက်ပြီး လူတွေသွားလာနေကြသည်ကို မြင်လိုက်ရတော့မှပင် သူမ၏ ခြေလှမ်းတွေ သဘာဝကျပုံကို ပြန်သတိပြုမိပြီး အသိဝင်လာလေသည်။ ရင်ပြင်ကွက်လပ်၏ ဖွင့်ထားသော တစ်ဖက်စွန်းဆီ ကူးသွားလိုက်သည်။ ဘတ်စ်ကားနှစ်စီး၊ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။ အမျိုးသမီးကြီးတွေ၊ ကလေးစီး တွန်းလှည်းကလေး တစ်စီးရှိသည်။ မော်တော်ဆိုင်ကယ် စီးသူတွေလည်းရှိသည်။ လူတစ်ယောက်က တွန်းလှည်းကလေးတစ်စီးကို တွန်းလာရင်း လက်ဖြင့် အချက်ပြနေ၏။ အားလုံးဟာ သူ့နဂိုအတိုင်းပါပဲ။

ရင်ပြင်ကွက်လပ်၏ လူအစည်ကားဆုံးနေရာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဲသည်မှာ တက္ကစီတွေ ရပ်နားထားရာ အတန်းလည်းရှိ၏။ ဒီညနေအဖို့တော့ တက္ကစီတစ်စီးသာရှိနေသည်။ ခရီးသည် မရှိသေးသော နောက်ခန်းအလွတ်ကို မြင်ရသည်။ သူမအလာကို နိုးနိုးကြားကြား စောင့်နေပုံမျိုးနှင့်ပင် တူနေသေးတော့၏။

တကယ်ပဲ ထင်မယ်ဆို ထင်လောက်၏။ သူမက အမောတကောဖြင့်

ကားနောက်ခန်းထဲ ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး တံခါးပိတ်ရန် လက်တင်လိုက်သည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဒရိုင်ဘာက ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မနေဘဲ ကားစက် နှိုးလေသည်။ အဲသည်အချိန်မှာပင် ၇ နာရီထိုးသံ ကြားရ၏။

တက္ကစီက လမ်းမကြီးဆီ မျက်နှာမူလိုက်သည်။ သူမအိမ်ဘက်ရှိရာ ဆီ သွားရန် ပြန်ကွေ့ရဦးမည်ဖြစ်၏။ သူမက ကားကူရှင်ပေါ် ကျောမှီချ လိုက်သည်။ ကားက ကွေ့လိုက်ပြီ။ အဲသည်အခိုက်အတန့်လေးမှာပင် သူမ သိလိုက်ပြီး အံ့အားသင့်သွား၏။ “ဘယ်ကိုသွားမည်” ဆိုသည်ကို ပြောမှ မပြောရသေးဘဲနဲ့...

ဒရိုင်ဘာ၏ ဦးခေါင်းနှင့် ခရီးသည်အခန်းကို ပိုင်းခြားထားသည့် မှန်ချပ်ကို ကုတ်ရန် သူမ ခန္ဓာကိုယ်ရှေ့ပိုင်းကို ညွှတ်ကိုင်းလိုက်သည်။

ဒရိုင်ဘာက ဘရိတ်ကို ကားရပ်သွားလုနီးနီးဖြစ်အောင် နင်းလိုက်ပြီး ခေါင်းကို နောက်လှည့်ကာ မှန်အကာကို နှိမ့်ချသည်။ ဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ် လိုက်သလို ဖြစ်သွားသောကြောင့် မစွစ်ဒရီဗာ အရှိန်လွန်ပြီး မျက်နှာနှင့် မှန်ချပ် ထိလုမတတ် ဖြစ်သွား၏။ ကားမောင်းသူနှင့် သူမတို့ မျက်နှာကြား ခြောက်လက်မပင် မကွာတော့။ မျက်လုံး မျက်လုံးချင်း ဆိုင်မိလျက်သား။

မစွစ်ဒရီဗာထံမှ ပထမဦးဆုံး စူးစူးရှရှ အော်ဟစ်လိုက်သံ ထွက်ပေါ် မလာနိုင်ခင် စက္ကန့်အတော်ကြာအောင် ပါးစပ်တွဲလောင်းကျကာ ဟလျက် ဖြစ်နေ၏။ နောက်တော့ သူမ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ငယ်သံပါအောင် အော် တော့သည်။ မှန်ချပ်ကို လက်ဖြင့် ထုရိုက်သည်။ တက္ကစီကတော့ အကြင်နာ ကင်းမဲ့စွာဖြင့် အရှိန်ကို မြင့်တင်လိုက်ပြီး လူသူကင်းမဲ့သော လမ်းသွယ်များ ထဲသို့ သူမကို တင်ဆောင်ကာ တစ်ဟုန်ထိုး မောင်းဝင်သွားလေသည်။

မိစ္ဆာအိမ်

A Haunted House

Virginia Woolf

ခင်ဗျားတို့ အိပ်ရာက ဘယ်နှနာရီပဲနိုးနိုး၊ တံခါးတစ်ချပ်ကတော့ ပိတ်လျက်သား ရှိနေခဲ့တာပဲ။ အခန်းတွေ တစ်ခန်းကနေတစ်ခန်း သူတို့ လျှောက်သွားခဲ့ကြတယ်။ နှစ်ယောက်သား လက်ချင်းတွဲလို့။ ဒီမှာ (အဖုံးကို) မလျက်သား၊ အဲဒီမှာ (အဖုံးကို) ဖွင့်လျက်သား၊ သေချာအောင် လျှောက်လုပ်နေကြတာ တစ္ဆေသရဲလိုလို စုံတွဲတစ်တွဲပါပဲ။

“ကျွန်မတို့ အဲဒီဟာကို ထားပစ်ခဲ့ကြတာ ဒီနေရာပဲ”
လို့ အမျိုးသမီးက ပြောလိုက်တယ်။ အမျိုးသားက ဖြည့်ပြောလေရဲ့။

“အင်း၊ ဒီနေရာမှာရောပဲလေ”

အမျိုးသမီးက ...

“အပေါ်ထပ်မှာ ရှိတယ်”

တိုးတိုးညည်းညည်း ပြောတယ်။ အမျိုးသားက ...

“ပြီးတော့ ပန်းခြံထဲမှာရောပဲ”

ပြောတဲ့အသံက တီးတိုးလေသံကလေး။ သူတို့နှစ်ယောက်က...

“ညင်ညင်သာသာလုပ်၊ နို့မဟုတ်ရင် တို့နှစ်ယောက်က သူတို့ကို နှိုးလိုက်သလို ဖြစ်သွားဦးမယ်”

ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ကို ခင်ဗျားတို့ နှိုးလိုက်တယ်ဆိုတာတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါဘူး။ ဟင့်အင်း၊ ဟုတ်ကို မဟုတ်ဘူး။

“သူတို့က အဲဒီဟာကို ရှာနေကြတာ၊ ကားလိပ်ကန်လန်ကာကို သူတို့ ဆွဲပြီးမိတော့မယ်”

တစ်ယောက်က ပြောလိုက်ပုံပဲ။ ပြီးတော့ စာမျက်နှာ တစ်မျက်နှာ၊ နှစ်မျက်နှာ ဆက်ဖတ်ကြ။

“ဟော၊ သူတို့ အဲဒီဟာကို တွေ့သွားခဲ့ကြပြီပဲ”

တစ်ယောက်က သေချာပေါက်၊ စာအုပ်ဘေးမျဉ်းပေါ်မှာ ခဲတံကိုရပ်လို့။

နောက်တော့ စာဖတ်ရတာ ငြီးငွေ့သွားကြပြီး တစ်ယောက်က မတ်တတ်ထရပ်လိုက်တာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ခဲ့ပါလိမ့်မယ်။ ကြည့်လိုက်တော့ အိမ် တစ်အိမ်လုံး ဟာလာဟင်းလင်း။ တံခါးတွေကလည်း ပွင့်လျက်သား။ တံခါးထောင့်ချိုး သစ်သားက စိတ်ရှိလက်ရှိ ပလုံစီမြည်နေတာ၊ လယ်ကွင်း ဆီက တုန်ခါနေတဲ့ စက်တစ်ခု တဝီဝီမြည်နေတာပဲရှိတယ်။

“ဒီနေရာကို ငါ ဘာအတွက် ရောက်လာခဲ့တာလဲ။ ငါ ရှာတွေ့ချင်နေတာက ဘာလဲ”

ကျုပ် လက်တွေ့ထဲမှာတော့ ဘာမှမရှိဘူးနော်။

“ဒါဖြင့်၊ အဲဒီဟာက အပေါ်ထပ်မှာပဲ ရှိတယ်ပေါ့လေ”

အိမ်ပေါ် အထပ်ခိုးထဲမှာ ပန်းသီးတွေရှိတယ်လေ။ ပြီးတော့ အောက်ကို တစ်ခါပြန်ဆင်းခဲ့ကြပြန်ရော။ ဥယျာဉ်က ခါတိုင်းလိုပဲ။ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်။ မြက်ပင်တွေထဲမှာ အမှတ်တမဲ့ ကျနေရစ်ခဲ့တဲ့ စာအုပ်ပဲရှိတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူတို့က အဲဒီဟာကို ပုံဆွဲခန်းထဲမှာ တွေ့သွားခဲ့ကြပြီးပြီပေါ့။ သူတို့ကို တစ်ယောက်ယောက်က တွေ့လို့၊ မြင်လို့ ရနိုင်တာမှ မဟုတ်ခဲ့တာ။ ပြတင်းပေါက်မှန်တွေပေါ်မှာ ပန်းသီးတွေ အရိပ်ထင်နေခဲ့တယ်။ နှင်းဆီပန်းတွေ အရိပ်ထင်နေခဲ့တယ်။ သစ်ရွက်တွေအားလုံးဟာ မှန်ထဲမှာ စိမ်းလို့။ ပုံဆွဲခန်းထဲမှာ သူတို့လှုပ်ရှားခဲ့ကြရင် ပန်းသီးက အဝါရောင်ဘက်ခြမ်းကို ပြောင်းရော။ နောက်တော့ တဒဂံ (တံခါးကလည်း ပွင့်နေခဲ့ရင်) ပေါ့။ ကြမ်းပေါ်ပြန်ကျ၊ နံရံတွေပေါ်မှာ တွဲလောင်းချိတ်၊ မျက်နှာကြက်ကနေ ပန်း

ဆိုင်းလို စီတွဲကျ၊ ဘာလဲကွယ်။

ကျုပ်လက်တွေထဲမှာတော့ ဘာမှမရှိဘူး။ မြေတူးငှက်တစ်ကောင်ရဲ့ အရိပ်က ကော်ဇောပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်ကျနေလေရဲ့၊ တိတ်ဆိတ်ခြင်းရဲ့ အနက်ရှိုင်းဆုံး တွင်းတွေဆီကနေ သစ်သားထောင့်ချိုး ပလုံစီမြည်သံဟာ ပွတ်တိုက်ဆွဲထွက်လာတော့တယ်။

“အန္တရာယ်ကင်းပြီ၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ”

အိမ်ရဲ့ သွေးခုန်နှုန်းက နူးနူးညံ့ညံ့။

“မြှုပ်နှံထားတဲ့ ရတနာ၊ အခန်း...”

သွေးခုန်ချက် ခဏရပ်တန့်သွားတယ်။ အိုး... မြှုပ်နှံထားတဲ့ ရတနာ လား။

နောက်... ခဏနေတော့ အလင်းရောင် မှေးမှိန်သွားတယ်။ ဒါဖြင့် အပြင်က ဥယျာဉ်ထဲမှာလား၊ နေရောင်ခြည်က ခြေဦးတည့်ရာ ခရီးဆက်လေ ရော။ ဒီတော့ သစ်ပင်တွေက အမှောင်ထုကို သိမ်းကျုံးရစ်ငင်လေတော့ရဲ့။ သိပ်ပြီးတော့ နူးညံ့လှပ၊ သိပ်ပြီးတော့ ရတောင့်ရဲခဲ၊ ကျုပ်အမြဲတမ်း ဖမ်းယူရာ ဖွေဆုပ်ကိုင်ခဲ့တဲ့ (မှန်သားပြင်နောက်မှာ လောင်ကျွမ်းသွားခဲ့တဲ့) နေခြည် တန်းကို မြေသားမျက်နှာပြင်အောက်မှာ အေးစက်စက်မြှုပ်နှံခဲ့။

သေခြင်းတရားဟာ မှန်သားပြင် တစ်ချပ်ပါပဲ။ သေခြင်းတရားဟာ ကျုပ်တို့ကြားထဲမှာ ရှိတယ်။ မိန်းမသားဆီကို အရင်လာဖို့ ရှိပေတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရာပေါင်းများစွာ၊ အိမ်ကို စွန့်ခွာလို့ ပြတင်းပေါက်တွေကို ပိတ်လျက်သား၊ အခန်းတွေဟာ မှောင်မိုက်။

သူက အဲဒီဟာကို စွန့်ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ သူမကို ထားပစ်ခဲ့တယ်၊ မြောက်အရပ်ဆီသွားတယ်၊ အရှေ့အရပ်ဆီသွားတယ်၊ ဒက္ခိဏကောင်းကင်ယံ မှာ ကြယ်တွေပြောင်းလဲသွားကြတာကို တွေ့ခဲ့တယ်။ အိမ်ကိုရှာဖွေခဲ့၊ လောကဓံအထုအထောင်းတွေ အောက်မှာ ပြုတ်ပျက်ကျနေတာကို ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့တော့တယ်။

“အန္တရာယ်ကင်းပြီ၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ”

အိမ်ရဲ့ သွေးခုန်သံက ဝမ်းပန်းတသာ။

“မင်းရဲ့ဥစ္စာ၊ ရတနာလေ”

ရိပ်သာလမ်းတစ်လျှောက် လေက ဟိန်းဟောက်သံပေးပြီး တိုက်ခတ် လိုက်တယ်။ သစ်ပင်တွေ ဟိုယိမ်းဒီယိုင် ကွေးညွတ်ကြ။ မိုးရေထဲမှ လရောင် က ဖျန်းပက်ဖိတ်လျှံကျလို့။ ဒါပေမဲ့ မီးအိမ်အလင်းတန်းကတော့ ပြတင်း ပေါက်တည့်တည့်မှာ၊ ဖယောင်းတိုင်က တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နဲ့ မတ်မတ်ကြီး လောင်ကျွမ်းနေတယ်။

တစ္ဆေသရဲလိုလို နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်အိမ်လုံးအံ့နဲ့ ဟိုဟိုသည် သည် လျှောက်သွားရင်း၊ ပြတင်းပေါက်တွေကို ဖွင့်ပစ်ရင်း၊ ကျုပ်တို့ နိုး မသွားအောင် စကားကို လေသံတိုးတိုးကလေးပြောရင်း သူတို့ရဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာဖွေနေကြတယ်။

- “ကျွန်မတို့ အိပ်ခဲ့ကြတာ ဒီနေရာပေါ့”
- လို့ သူမက ပြောတယ်။ နောက် အမျိုးသားက ...
- “မရေမတွက်နိုင်တဲ့ အနမ်းတွေ”
- “နံနက်ခင်းမှာ အိပ်ရာက နိုးထရင်း”
- “သစ်ပင်တွေကြားမှာ ငွေလရောင်”
- “အပေါ်ထပ်”
- “ဥယျာဉ်ထဲမှာ”
- “နွေရောက်လာတော့”
- “ဆောင်းနှင်းတွေ ကျချိန်မှာ”

အတော်ဝေးဝေးမှာ နှလုံးခုန်သံလိုမျိုး ညင်ညင်သာသာ တဒုတ်ဒုတ် မြည်ရင်း တံခါးတွေ ပိတ်သွားတယ်။

သူတို့တွေ နီးသထက်နီးလာကြ။ တံခါးပေါက်ဝနားမှာ ရပ်သွားကြ တယ်။ လေတိုက်သံဟာ ပြိုကျလာလေရဲ့။ မိုးကလည်း မှန်ပေါ်ကို ငွေခြည် မျှင်တွေ လျှောက် စီးလာစေတယ်။ ကျုပ်တို့မျက်လုံးတွေ မှောင်မိုက်သွားကြ။ ကျုပ်တို့နံဘေးက ခြေသံတွေကို လုံးဝမကြားရဘူး။ တစ္ဆေသရဲဆန်ဆန် ဝတ်ရုံကို ဖြန့်လွှားလိုက်တဲ့ အမျိုးသမီးကိုလည်း မမြင်ရဘူး။ အမျိုးသားရဲ့ လက်က ဖန်မီးအိမ်ကို ကာထားတယ်။ သူက လေသံတိုးတိုးကလေးနဲ့...

“ကြည့်စမ်း၊ နှစ်နှစ်ခြောက်ခြောက် အိပ်ပျော်နေလိုက်ကြတာ၊ သူတို့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းသားတွေပေါ်မှာ ‘အချစ်’ ရှိတယ်”

ယိမ်းထိုးနေတဲ့ ငွေမီးအိမ်ကို ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ မြောက်ကိုင်ထားရင်း သူတို့နှစ်ယောက်က ကြည့်လိုက်ကြလေရဲ့။ အကြာကြီး... နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ကြည့်တာ။

အတော်ကြီးကြာအောင် သူတို့ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက် ရပ်တန့်နေကြ လေရဲ့။ လေက တည့်တည့်ကြီးတိုက်နေတာ။ မှန်အိမ်မီးတောက်က နည်းနည်းယိမ်းထိုးလာတာပေါ့။ လရောင်ရဲ့ အလင်းတန်းရိုင်းရိုင်းတွေဟာ ကြမ်းပြင်နဲ့ နံရံနှစ်ခုစလုံးအပေါ် ကန့်လန့်ဖြတ်ကျလာတယ်။ ပြီးတော့ (ကျုပ်တို့ကို) ငဲ့ကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာတွေပေါ်မှာ လရောင်ခြည် ရိုင်းရိုင်းတွေ စွန်းထင်းသွားလေရဲ့။ အတွေးထဲမှာ နစ်မျောနေတဲ့ မျက်နှာတွေ၊ အိပ်ပျော်နေသူတွေကို ရှာဖွေနေတဲ့ မျက်နှာတွေ၊ သူတို့ရဲ့ ပုန်းလျှိုးပျောက်ကွယ်နေတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ရှာဖွေဖမ်းယူဆုပ်ကိုင်နေတဲ့ မျက်နှာတွေပေါ်ကိုလေ။

“အန္တရာယ်ကင်းပြီ၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ”
အိမ်ကြီးရဲ့ နှလုံးသားက ဝင့်ဝင့်ကြွားကြွား ရင်ခုန်လာတယ်။ အမျိုးသားက သက်ပြင်းချသံနဲ့...

“နှစ်တွေအများကြီးကြာပြီးမှ... မင်းကိုယ့်ကို တစ်ခါပြန်တွေ့ရှိလိုက်တာပဲ”

သူမက ညည်းသံတိုးတိုးနဲ့...
“ဒီနေရာမှာလေ၊ အိပ်စက်ကြရင်း...၊ ဥယျာဉ်ထဲမှာ စာဖတ်ကြရင်း၊ ရယ်မောကြရင်း၊ ထပ်ခိုးပေါ်မှာ ပန်းသီးတွေကို လှိမ့်ကစားကြရင်းပေါ့။ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ရတနာကို ထားပစ်ခဲ့မိကြတာပဲ”

ယိမ်းထိုးနေတဲ့ သူတို့ရဲ့ အလင်းရောင်က ကျုပ်မျက်လုံးတွေအပေါ်က မျက်ခွံကိုဖွင့်လှစ် မ တင်လိုက်တယ်။

“အန္တရာယ်ကင်းပြီ၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ၊ အန္တရာယ်ကင်းပြီ”
အိမ်ကြီးရဲ့ နှလုံးခုန်သံက အရိုင်းဆန်ဆန်။
အိပ်ပျော်နေရာက နိုးလာပြီး ကျုပ်အော်ပြောလိုက်တယ်...

“အား...ဒါ ခင်ဗျားတို့ မြှုပ်နှံထားခဲ့တဲ့ ရတနာပဲ မဟုတ်လား၊ နှလုံးသားထဲက အလင်းရောင်ပဲလေ”

အရင်းနှီးဆုံး သူစိမ်းများ

The Others

Joyce Carol Oates

မတော်တဆ ကြံကြိုက်မှုတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

ညနေ။

လူတွေက တရုန်းရုန်း။ အဲသည်လူတွေထဲက အများစုကတော့ ပစ္စည်းအလိုက်ပေး၍ လဲလှယ်ကြသည့် စီးပွားရေးသမားများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုလူအုပ်ထဲမှာ သူမြင်လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မတော်တဆပါပဲ။

သူကလည်း ဒီနေ့ကျခါမှ လာနေကျလမ်းက မပြန်ဘဲ တခြားလမ်းက ပြန်မိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။ သူ့အလုပ်ခန်းရှိရာ အဆောက်အအုံမှ အထွက် တွင် ယခင်က သူထွက်လေ့မရှိသော တံခါးပေါက်မှ ထွက်လိုက်သော ကြောင့်ဖြစ်သည် (ရှေ့ခန်းမကြီး ပြုပြင်နေသည်ကို သတိရသွားပြီး။)

အဲသည်လို အလောသုံးဆယ် လုပ်တတ်သည်ကိုက ငယ်ငယ်က တည်းက သူ့စရိုက်ဖြစ်၏။ သည်စရိုက်ကလည်း သူ့လုပ်ငန်းကို အထောက်အကူ ပြုပါသည်။

အဲသည်မှာပင် ထိုလူ့ကို သူမြင်တွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီလူ့ကို သူမတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာ သို့မဟုတ် ဆယ်စုနှစ်

ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီ။ တစ်ချိန်က ရင်းရင်းနှီးနှီး နောက်ပြောင်ကျီစယ်နေ ခဲ့ဖူးသည့် မျက်နှာတစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ သို့သော် အခုကျမှ ပြန်တွေ့လိုက်ရ ခြင်းကြောင့် ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေ၏။ ပြိုကွဲဝါးမှုန်သွားပြီဖြစ်သော ဓာတ်ပုံ ဟောင်း တစ်ချပ်လိုပင်ဖြစ်သည်။

ထိုသူ ဝင်သွားရာ လမ်းကလေးထဲသို့ စပင့် လိုက်ဝင်ခဲ့၏။ စိုထိုင်း ညစ်ပတ်နေသည့် ဆည်းဆာထဲသို့ တိုးဝင်သွားလိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလူကို စပင့်မမီလိုက်။ ထိုလူ ဝင်သွားသည့်လမ်းမဟုတ်ချေ။ ဒီလူ့ကို သူသိတာ သေချာပါသည်။ ဒီလူကလည်း သူ့ကို သိပါသည်။ သို့သော် သူ့ဘဝမှာ ဒီလူ့ကို ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သိကျွမ်းခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း၊ ဘယ် အချိန်ကစပြီး ဘာကြောင့် ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်ကိုလည်းကောင်း သူ မပြော တတ်တော့ပါ။

စပင့်သည်ပင် အသက် ၄၂ နှစ်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ဟိုလူကလည်း သူနှင့်ရွယ်တူပင်။ သို့သော် ထူးဆန်းသည်က ထိုလူက ပို၍ အိုစာသလို ဖြစ်နေ၏။ အသားအရေကလည်း ညိုညစ်ညစ်၊ ဘေးတိုက်မြင်ရသည့် မျက်နှာကဝိုးတဝါး၊ မသဲမကွဲ။ ကြည်လင်သော်လည်း သိပ်သည်းဆများ သော ရေလိုမျိုး၊ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာကို ထွင်းဖောက်၍ မြင်ရသလိုလို ဖြစ်နေသည်။ တို့စဖြင့် ချုပ်ထားသည့် အပေါ်အကျို၊ အစင်းအစင်းတွေ ပါသော မီးခိုးရောင် ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ထား၏။ အဝတ်အစားများက အဆမတန်ကြီးမား ပွရောင်းနေသည့်နှယ်။ ထိုသူ့ကိုယ်ခန္ဓာပေါ်တွင် တွဲလောင်းပုံကျနေသည်။

လမ်းကို ခြေကျင်ဖြတ်ကူးနေသည့် လူအုပ်ကြီးထဲတွင် ထိုလူပျောက် သွားသည်။ ဘယ်ကိုရောက်လို့ ရောက်သွားမှန်း အရိပ်အယောင်ပင် မပြ တော့။

အိမ်ပြန်လာရာ လမ်းတစ်လျှောက် ရထားပေါ်တွင် တစ်ချိန်လုံးနီးပါး တခြား ဘာအကြောင်းမှ မစဉ်းစားမိ။

အဲသည်လူ ဘယ်သူလဲ၊ ဒီလူက သူ့ကိုသိနေပြီးသားလို့ ဘာကြောင့် သေချာနေရတာလဲ။ သူနဲ့ ဒီလူနဲ့ကြားမှာ တစ်စုံတစ်ရာရှိနေတာတော့ သေချာသည်။ ဝိုးတိုးဝါးတားပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့နှစ်ယောက်ကို အမြွှာ

ညီအစ်ကိုတွေလို တူညီပူးဝင်နေစေတဲ့ အရာပါပဲ။

ဘာပါလိမ့်။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်က သူ့ရင်ကို ဓားဖြင့် ဆောင့်ထိုးလိုက်သလို ခံစားရသည်။ အသက်ပင် မရှူနိုင်၊ အားအင်တွေ ဆုတ်ယုတ်ပြုတ်ကျသွား၏။

အဲသည်ည၊ သူနှင့် သူ့ဇနီးတို့ အိပ်ရာဝင်ဖို့ ပြင်နေကြစဉ်မှာ သူပြောလိုက်မိသည်။ သို့မဟုတ် သူ့နှုတ်က စကားတစ်ခွန်း ထွက်သွားသည်ကို သူပြန်ကြားလိုက်ရခြင်း ဖြစ်မည်။ သူ့လေသံက အကြောက်ကြောက် အရွံ့ရွံ့၊ နံ့နံ့မိုက်မဲသော အံ့ဩမှုမျိုး ပါနေ၏။

“ဒီနေ့၊ ငါ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆင်ဒီနဲ့ တော်တော်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ်ကွ”

“ဆင်ဒီကို ကျွန်မ သိလို့လား။”

ဟု သူ့ဇနီးက မေးလိုက်သည်။

“ကောလိပ်မှာ တို့နှစ်ယောက် တက်ခဲ့ကြတုန်းက ရေနစ်ပြီး သေသွားတဲ့ ဆင်ဒီလေကွာ”

“ကျွန်မ သိလို့လား။”

ဟု သူ့ဇနီးက ထပ်မေး၏။ ဘေးတိုက်လှည့်ကြည့်လိုက်သော သူမ၏အကြည့်က စိတ်မရှည်ပုံ ပေါ်လွင်နေသည်။ ချိုရည်သော အပြုံးတစ်ပွင့် ပြုံးလိုက်ပုံက ထေ့သလိုလို ငေါ့သလိုလို။

“ကျွန်မမှ မမြင်ဖူးတာ၊ မျက်စိထဲ ဘယ်လိုမြင်ယောင်ကြည့်လို့ရမှာလဲ။ နောက်ပြီး သူ့သေတာပဲ ကြာလှပြီဆို၊ ဘာဖြစ်လို့ ရှင်က ဒီလောက်တောင် ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေရတာလဲ”

စပင့် ချွေးပြန်စပြုလာသည်။ နှလုံးခုန်သံ ပြင်းလာ၏။ အန္တရာယ်တွေ့နေသူတစ်ယောက်၏ တည်ငြိမ်ပုံမျိုးဖြင့် သူ ငြိမ်သက်နေမိလေသည်။

“မင်းပြောတာ ကိုယ်နားမလည်ဘူး”

“စကားလုံးတွေကို”

သူမ ရယ်မောလိုက်ပုံက ပြက်ချော်ချော် တစ်ခုခု သူပြောလိုက်မိသလိုလို။ သူမ ပြန်မဖြေပါ။ သူ့လှဲအိပ်ရင်း သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆင်ဒီအကြောင်း

မစဉ်းစားမိအောင် ကြိုးစားသည်။ ဆင်ဒီကို သူမမြင်ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ ရှိပြီ။ သူ့ကို နောက်ဆုံးမြင်ခဲ့ရသည်မှာ မင်နီဆိုးတားပြည်နယ်၊ ဒမတ်စကတ်ရှိ အသုဘအိမ်မှ အဖုံးဖွင့်ထားသော ခေါင်းတလားတစ်လုံး ထဲတွင်ဖြစ်သည်။

ဒုတိယအဖြစ်အပျက်ကတော့ နောက်ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အကြာမှာ ကြုံရခြင်းဖြစ်သည်။ စပင့်က စာတိုက်တွင် တန်းစီနေသည်။ သူ စာဝင်ဝင်ထည့်နေကျ စာတိုက်မဟုတ်။ သူနေထိုင်ရာမြို့နယ်နှင့် ကပ်လျက် အခြားမြို့နယ်က စာတိုက်ဖြစ်၏။ အဲသည်မြို့နယ်က ကြီးမားသလို ပိုပြီး မြို့ဆန်၏။ လူနေ ပိုထူထပ်၏။ စာတိုက်ကလည်း အလုပ်လည်း ပိုများ၏။

စပင့် တန်းစီနေခိုက် သူ့ရှေ့မှ အသက်ကြီးကြီး မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ကို အာရုံစိုက်မိသွားသည်။ ဒီမိန်းမကြီးလည်း သူသိကျွမ်းရင်းနှီးခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ ဟိုး... နှစ်ပေါင်းများစွာကတည်းက သိကျွမ်းခဲ့သူတစ်ယောက်ပေါ့။

ထိုမိန်းမကြီး၏ ချုပ်ရိုးရာတွေလို အစင်းထနေသည့် အသားအရေကို ညို့ယူခံရသူလိုမျိုး သူစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ အဘွားကြီး၏ အရေပြားက တွန့်လိမ်နူးညံ့ပျော့ဖတ်ကာ ထူးဆန်းသော ပစ္စည်းအမျိုးအမည်တစ်ခုဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် လက်အိတ်လိုမျိုး ခြောက်ကပ်နေ၏။ သဘာဝမကျစွာ ဖြူရော်နေ၏။

အဘွားကြီး၏ မျက်လုံးများက သေးငယ်ရှုံ့တွဝင်နေသည်။ သို့သော် တလက်လက် အရောင်ထွက်နေ၏။ သူမ၏ လက်များက အရိုးငေါငေါ ဖြစ်နေသည့်တိုင် အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် နူးညံ့နေကြသည်။ ဒဂါးဝိုင်းခန့်ရှိသော နီညိုရောင် အကွက်အကွက်များ ထနေသည်။ သို့သော် လက်ချောင်းများတွင် လက်စွပ်များ ဝတ်ဆင်ထားသောကြောင့် တစ်နည်းတစ်ဖုံ လှပသလို ဖြစ်နေ၏။ စိတ်ရှုပ်နေခြင်းဖြစ်ဖို့များသည်။ အဘွားကြီးက အသက် ၉၀ တစ်ဝိုက်တော့ ရှိရောမည်။

ပူပန်ကြောင့်ကြနေသည့် အသွင်မျိုး ပျာယီးပျာယာ ဖြစ်နေ၏။ သူမကိုယ်သူမ တဖျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်နေသည်။ သူမ အနီးကလူများကို မကျေမနပ် ရေရွတ်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူမ၏

ဟန်ပန်က မမြင်ရသော ပျားတွေ တဝီးဝီးအော်မြည်နေပုံမျိုး ခွန်အားတွေ ဖျိုးဖျိုးဖျစ်ဖျစ် မြည်ဟည်းကာ ကွဲထွက်တော့မတတ် မြူးထူးနိုးကြားထက်သန် နေလေသည်။

သူမ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်မှန်းသိသည်ဟု သူ့ကိုယ်သူယုံ၏။ မစွစ်ရေယူတာ၊ သူငယ်ငယ်တုန်းက ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်ခဲ့၏။ သူမကို မတွေ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီ၊ တွက်ကြည့်ချင်စိတ်ပင်မရှိတော့ ကြာလှပြီ။

အလွန်အမင်းအသက်ကြီးနေသည့်တိုင် မစွစ်ရေယူတာသည် သူမ ဘာသာသူမ သွားနိုင်၊ လာနိုင်သေးပုံပေါ်သည်။ ငွေလိုပစ္စည်းတစ်မျိုးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ဈေးဝယ်အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို လွယ်ထား၏။ ခြေထောက် နားမှာလည်း နောက်ထပ် ပြောင်ပြောင်လက်လက် အိတ်တစ်လုံး ချထားသေး သည်။ အဘွားကြီးက ဟိုထဲနှိုက်လိုက် သည်ထဲနှိုက်လိုက်ဖြင့် သူမ၏ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှန်လှောရှာဖွေနေသည်။ တွေ့ပုံမပေါ်။

စာတိုက်စာရေးက အတင်းဆွဲဆန့်ထားရသော သည်းခံပုံမျိုးဖြင့် စောင့်နေသည်။ တန်းစီနေသူများက ခြောက်ယောက်လောက်ရှိနေပြီ။ (ဒီအဘွားကြီးသည် သူသိသော မစွစ်ရေယူတာမှန်း သေချာသောကြောင့်ဖြစ် သည်) စပင့်က အဘွားကြီးကို ကူညီရမလားဟု မေးလိုက်သည်။ သူက အဘွားကြီးကို နာမည်တပ်ပြီးမခေါ်လိုက်။ သူမက သူ့ဘက်လှည့်ကြည့် သည်။ ကျေးဇူးတင်သည့် အကြည့်ဖြစ်သည်။ စိတ်တိုနေပုံလည်းပေါ်၏။ အဘွားကြီးအကြည့်က သူဖြစ်စေ သို့မဟုတ် အခြားတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်စေ မလွဲမသွေ လာကူကို ကူညီရမည်ဟု တပ်အပ်သိနေသည့်အလား ဖြစ်သည်။

စပင့်က အဘွားကြီးအတွက် တံဆိပ်ခေါင်းဖိုးနှင့် စာပို့ခကို ပေးလိုက် သည်။ မစွစ်ရေယူတာက အိတ်ထဲတွင် လှန်လှောရှာဖွေနေဆဲရှိသေး၏။ သူ့ကို မော့မကြည့်ဘဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟု လှမ်းပြောသည်။ သူမအသံက စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေသည့်ဟန်၊ ရီဝေနေသည့်ဟန်။

အဘွားကြီးက ထိုပိုက်ဆံကို ကျေကျေနပ်နပ် ချေးငှားသည်ဟု သဘောထားဖို့ရန် အထပ်ထပ်ပြောနေသည်။ မေတ္တာဖြင့် အလကားဝင်ပေး

ခြင်းကို လက်မခံနိုင်သည့်သဘော။

“ကျွန်မက ခုထိတော့ သူများပေးစာကမ်းစာ စားနေရတဲ့သူမှ မဟုတ်သေးတာ”

အဲသည်နောက်မှာ စပင့်က ရုတ်တရက် သတိရသွားသည်။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အဲသည်အကြောင်းကို မရည်ရွယ်ဘဲ တွေးမိသွားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်တော့ သူ့စိတ်တွေ ပြောင်းဆန်သွားလေတော့သည်။

အဲသည်နောက်ပိုင်းမှာ ထိုလူများကို အမြင်ရ၊ အတွေ့ရပိုများသည်။ ထိုသူတို့ကို ‘ဘဝခြားသူများ’ဟု သူ့စိတ်ထဲက အမည်ပေးထား၏။ လမ်းပေါ်မှာ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေထဲမှာ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းမှာ၊ သူ့အလုပ်ခန်းရှိရာ အဆောက်အအုံမှာ၊ သူ့အလုပ်ခန်းရှိသည့်အထပ်မှာ၊ သူ့အလုပ်ဌာနမှာ၊ သူ့ရုံးမှာ...။ (သူက အမေရိကန်ရှိ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးများထဲမှ တစ်ဦးအတွက် အကျိုးဆောင်ပေးနေရသော အကြီးမားဆုံးရှေ့နေတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ဝင်ငွေကလည်း ကောင်းကောင်းရပါသည်။)

တစ်မနက်ခင်းတွင် အိပ်ခန်းပြတင်းပေါက်အနီးရပ်က အပြင်လမ်းမဆီ လှမ်းကြည့်နေသည့် စပင့်ကို သူ့ဇနီးကတွေ့လိုက်ရသည်။ သူမက သူ့နံကြားကို ကျီစယ်သလို လက်ညှိုးဖြင့် ဆတ်ခနဲတို့လိုက်ရင်း ‘ဘာဖြစ်လို့လဲ’ ဟု မေးလိုက်၏။

“ရှင် အရင်ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟိုးအပြင်မှာ... လူတစ်ယောက်ကွ၊ တို့ဘက်ဆီ ကျောပေးလို့”

“ဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး”

“သူ ကိုယ့်ကို စောင့်နေတာထင်တယ်”

“အဲ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မတွေ့ပြီ”

သူ့ဇနီးက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလူကို မကြာခဏ အဲသည်နားမှာ တွေ့နေကျပါ၊ ရှင့်ကို စောင့်နေတာ ဟုတ်မယ်ထင်ပါဘူး”

ကိုယ့်အချင်းချင်းသာသိသော ပြက်လုံးတစ်ခုလိုမျိုး သူမ ရယ်မောလိုက်သည်။ သူမက မျက်နှာပေါ်တွင် မှဲ့ခြောက်အနည်းငယ်ရှိသည်။

နှာခေါင်းက ပုတိုတို။

သူမကို သူလက်ထပ်ယူခဲ့သည်မှာ ကြာပါပြီ။ အဲသည်ကာလတစ်
လျှောက်လုံး ချစ်ခြင်းမေတ္တာထဲမှာ သူနစ်မြုပ်မေ့မောနေခဲ့သည်ပဲ ဖြစ်၏။
အခုတော့ သူ လန့်နိုးလာခဲ့ပြီ။

စပင့်က ပြောလိုက်သည်။ သူ့အသံက တုန်ခါနေ၏။

“ကိုယ်ထင်တယ်။ ဟို... ကိုယ့် အာရုံကြောတွေ ဦးနှောက်ပျက်ကုန်ပြီလားလို့
အောက်မေ့ပြီး စိုးရိမ်နေတယ်။ ကိုယ် အရမ်း အရမ်း ကြောက်တယ်ကွာ”

“ဟင့်အင်း”

သူ့ဇနီးကပြောလိုက်၏။

“ရှင် မရူးပါဘူး၊ ကျွန်မသိသမျှ လူတွေထဲမှာတော့ ရှင်က လူကောင်း
ပကတိ အဖြစ်ဆုံးပါပဲနော်။ မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး အစုတ်အပြဲမရှိ၊ အကွဲ
အအက်မရှိ စင်းလုံးချော”

စပင့်က သူမဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်ဝန်းများထဲတွင်
မျက်ရည်တို့ဖြင့် ပြည့်နေ၏။

“နောက်မနေနဲ့၊ ဒါ ဝမ်းနည်းရမှာ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြော တိတ်နေသည်။ တစ်ရပ်တစ်ပါးသို့ လွင့်စဉ်
ပျောက်ကွယ်ပြီဟုပင် အောက်မေ့ရသည်။ နောက်တော့ သူ့ခါးကို သူမ၏
လက်အစုံက လာရောက်ပွေ့ဖက်ပြီး သူ့ပခုံးပေါ် သူမခေါင်းကို မှေးတင်ထား
လိုက်သည်။ ဘဝမှာ အရာရာကို လက်တွဲမဖြုတ်စတမ်း ရင်ဆိုင်မည့် ရဲဘော်
ရဲဘက် ပီသသော အပြုအမူပင်ဖြစ်၏။ သူ့ကို တမင်ရွံ့ပြီး လှောင်ပြောင်နေ
သလား၊ တကယ်ပဲလားတော့ စပင့်မပြောတတ်ချေ။

“ငါစိုးရိမ်နေတာက အဲဒါပဲ”

“အင်း ရှင်ပြောပြီးသားပဲလေ”

“ငါ့ဦးနှောက်တော့ သွားပြီ၊ ရူးတော့မယ်”

သူမ ခဏရပ်ပြီး လမ်းမဘက်ဆီ ချောင်းကြည့်နေ၏။ လမ်းပေါ်မှ
အသက်ကြီးကြီးလူက နောက်ဘက်တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ အိပ်
ခန်း ဇာကန့်လန့်ကာများအကွယ်တွင် ရှိနေသော သူတို့ဇနီးမောင်နှံကို ထိုလူ
မြင်မသွားပါ။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှလည်း တွေ့မသွားပါချေ။

ထိုသူက အဝတ်အစားကို ကျကျနနဝတ်ထားပြီး လက်ထဲတွင်လည်း ထီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်ထား၏။ ထီးလား၊ ကြိမ်တုတ်တစ်ချောင်းဖြစ်ဖို့ များပါသည်။

စပင့်က ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီလူတွေကို ငါ ပို ပိုပြီး မြင်နေရဦးမှာကွ၊ အဲဒီလူတွေ တကယ်ရှိမနေတဲ့ လူတွေ”

“ဟိုမှာ ရှိနေသားပဲရှင်”

“ငါ ဆိုလိုတာက သူတို့ဟာ သေဆုံးပြီး လူတွေ၊ လူသေတွေလို့ ပြောတာ”

သူ့ဇနီးက နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်။ ဆားတိုက် ခပ်စောင်းစောင်းလှမ်းကြည့်၏။ နားလည်ရခက်စွာ ပြုံးရင်း...

“ရှင်ကို စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်အောင် လုပ်နေတာ ဒါကိုး”

“သူတို့ ဒီလောကမှာ တကယ်မရှိဘူးဆိုတာ ငါကသိထားတော့”

“ဟိုလူက ဟောဟိုမှာ ရှိနေတာပဲ”

“အဲဒါကြောင့် ငါရူးသွားတော့မယ် ပြောတာပေါ့။ စိတ်ကစဉ်းကလျားရောဂါတစ်မျိုးပါပဲ။ ခြောက်အိပ်မက်တွေ၊ ထင်ယောင်ထင်မှားတွေ”

စပင့်က စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ပြောနေမိ၏။ သူဘာပြောလို့ပြောနေမိမှန်းလည်း ရေရေရာရာမသိ။ သူ့ဇနီးက သတိကြီးစွာ သို့မဟုတ် မနှစ်မြို့စွာ သူနှင့်ဝေးရာသို့ ဆုတ်သွား၏။

နှစ်သစ်ကူးနေ့ပြီး များမကြာမီ တစ်မနက်ခင်းတွင်ဖြစ်သည်။ လေထူက ဓားသွားတစ်ချောင်းလို ထက်မြည့်နေပြီး ကောင်းကင်ကလည်း ပြာလဲ့လွင်နေသောကြောင့် အဲသည်နေ့ မနက်ခင်းသည် မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ ဝေဒနာမျက်ရည်စတွေ ဆောင်ကြဉ်းပေးလာသလို ဖြစ်နေလေသည်။

စပင့်သည် သူ့အလုပ်ခန်းရှိရာသို့သွားရန် မြေအောက်ရထားလမ်းထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။ မြို့တော်ပလက်ဖောင်း လူသွားစင်္ကြံလမ်းများ အောက်ဘက်အလွှာသည် မြေအောက်မီးရထား လိုဏ်ခေါင်းပြန်ပေါက်များဖြင့် ပြည့်နေသည့် ပျားအုံတစ်အုံပင်ဖြစ်၏။ တချို့လမ်းများက စိုထိုင်းပြီး ပျက်စီးနေကြ၏။ အများစုကတော့ အခြေအနေကောင်းသေးသည်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို အဖြူရောင်တောက်တောက် အုတ်ကြွပ်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် စင်္ကြံ

လမ်းသည် လက်ဖြင့် တယုတယ ပွတ်သပ်အရောင်တင်ထားပုံမျိုး ပေါ်နေ၏။

စပင့်က အပေါ်လမ်းမှသွားရသည်ကို ပိုကြိုက်၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် အပေါ်လမ်းမှ သွားရသည်ကို သူပိုကြိုက်သင့်သည်ဟု သူ့ဘာသာသူ ယုံကြည်နေမိ၏။ ဘာကြောင့်မှန်းတော့ မပြောတတ်။ အကြောင်းပြချက်က ဝိုးတားဝါးတား၊ ဒါမှမဟုတ် ရှေးရိုးသိပ်ဆန်နေတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ သို့သော် ရာသီဥတုက ဆိုးဝါးနေသောကြောင့် မြေအောက်လမ်းမှပင် သွားမှဖြစ်တော့မည်ဟု သူဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူက လမ်းပျောက်မှာတစ်ခုစီ စိုးသည်။ မကြာခဏလည်း လမ်းပျောက်ခဲ့ဖူးခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။ (အင်းလေ လမ်းပျောက်သွားဦးတော့ လှေကားတစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ်၊ ဓာတ်လှေကားတစ်စင်းစင်းနဲ့ မြေပေါ်ကို ပြန်တက်လို့ရတာပဲ။ သိပ်တော့ ကြာကြာလမ်းပျောက်နေစရာ အကြောင်းမရှိပါ။)

အဲသည်နေ့ နံနက်ကျခါမှ မြေအောက်လမ်းတွေက ခါတိုင်းထက် ပိုပြီး လူပြည့်ကျပ်နေ၏။ အဘိုးကြီးတွေ၊ အဘွားကြီးတွေက အများစုဖြစ်သည်။ ဟိုနေရာ၊ သည်နေရာတွေမှာ လူငယ်တစ်ယောက်တလေကိုလည်း မြင်ရ၏။ သူတို့အသွင်တွေက တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံမျိုး သဘာဝမကျ ချွတ်ချော်နေသည်ဟု ခံစားရ၏။ ဟိုနားသည်နားတင် ပို၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသည့် ကလေးငယ်တစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စတို့၏ မျက်နှာတွေကို ပါ မြင်ရသည်။ အဲသည် မျက်နှာတွေထဲမှ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်ပြီး ကြောက်စရာကောင်းသည့် ရင်းနှီးမှုမျိုးဖြင့် တစ်ချိန်က သူသိကျွမ်းခဲ့သော မျက်နှာတွေလည်းပါသည်။ သူ အနေရ အထိုင်ရ ခက်လာ၏။

သူ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားပြီး လျစ်လျူရှုပစ်လိုက်၏။

မကြာခင်မှာပင် လူအုပ်ထဲမှာ သူ့ခြေလှမ်းတွေ ရောပါသွားတော့သည်။ လူအုပ်ကြီး၏ ခြေလှမ်းရွေ့ပုံအတိုင်း သူလိုက်ပြီး ခြေထောက်ကို ရွေ့နေရ၏။ လူအုပ်ကြီး၏ ခြေလှမ်းတွေက ပုံမမှန်၊ လှိုင်းတွေလို တအိအိ တလိမ့်လိမ့်၊ တရွေ့ရွေ့။ လမ်းကြောင်းဖြောင့်သော နေရာများတွင်မြန်ပြီး အကွေ့နေရာများတွင် နှေးသွားကြသည်။ ဒီရေတစ်ခုလိုမျိုး အဲသည်လို